

НИКОЛА ДИМИТРОВ

ПРИНЦИПИ

ЗА СВРЪХЕСТЕСТВЕНО

ИЗЦЕЛЕНИЕ

Принципи за свръхестествено изцеление

[Принцип 1: Бог вече е осигурил изцелението \(4\)](#)

[Принцип 2: Божията воля винаги е изцеление \(12\)](#)

[Принцип 3: Да преживяваме Бога ежедневно \(20\)](#)

[Принцип 4: Не Бог решава кого да изцели \(30\)](#)

[Принцип 5: Силата, която работи в нас \(35\)](#)

[Принцип 6: Правилно разбиране на покаянието \(41\)](#)

[Принцип 7: Вярата работи чрез любов \(52\)](#)

[Принцип 8: Вярата и любовта са едно с прошката \(59\)](#)

[Принцип 9: Смирението е ключ за изцелението \(68\)](#)

[Принцип 10: Правилно разбиране за сатана \(76\)](#)

[Принцип 11: Как работят нещата в духа \(84\)](#)

[Принцип 12: Неверие и вяра едновременно \(94\)](#)

[Принцип 13: Дух и ум с-у емоции и въображение \(102\)](#)

[Заклучение \(108\)](#)

Говорим специфично за **свръхестествено** изцеление и божествено здраве за тялото ни. Разбира се, същите принципи могат да бъдат използвани за изцелението на душите ни - на емоциите ни, на мисловните ни процеси и дори на неща, които не сме осъзнали духовно, но фокусът е изцелението на тялото.

Някой може да каже: *Е, добре де, Ники, не е ли по-важно да изпълним призива си и да изживеем съдбата си? Не е ли по-важно да бъдем хора на Духа, да изявяваме плода и дарбите на Духа? Не е ли по-важно да бъдем свидетели за Господа и да разширяваме Неговото царство? Не е ли по-важно да бъдем добри хора, да живеем достойно и да носим уханието на Божията любов навсякъде където отидем и с когото и да се срещнем?*

Разбира се - всички тези неща са дори много по-важни, но има една малка подробност - няма да можете да извършите нито едно тях, ако сте **мъртви** или **тежко болни**, нали? :-)

Затова бих искал да разгледаме основните принципи, които биха ни помогнали да променим мисленето си след като осъзнаем какво Бог е направил за нас.

Първи принцип

Много преди който и от нас да се разболе, Бог вече е промислил и осигурил изцеление за нас - вярващите

Какво означава това, обаче? Нямам предвид, че Бог вече ни е изцелил по някакъв магически начин, понеже то е очевидно, че много вярващи **не** са изцелени. Нали? Имам предвид, че **след Кръста** (много важна подробност) Бог е поставил възкресенската Си сила и власт във всеки един новороден вярващ. Когато въпросният вярващ **осъзнае, получи откровение, разбере и схване**, че Божията сила и власт са в него и (много важна подробност) когато този вярващ започне да **прилага на практика** онова, което е осъзнал, като заповядва на демони и болести да изчезнат от тялото му, в името на Исус, **тогава** този вярващ ще **започне** да вижда проявлението на Божията сила и власт, които си стоят в него още от акта на новородението му.

С други думи, **след Кръста** не зависи толкова от Бога да ни изцели, колкото от нас да **осъзнаем и приложим** онова, което Бог **вече е осигурил** за нас, за да бъдем изцелени.

Затова, молитви от сорта на: „*Господи, моля Те, изцели ме*“ при положение, че Бог вече го е направил в контекста на това, че ни е осигурил всички оръжия, за да можем да бъдем изцелени, са не точно Новозаветни молитви. Няма да откриете **нищо една** молитва от типа: „*Господи, моля Те, изцели ме*“ в Новия завет, **след Кръста**, но затова пък ще откриете **много** заповеди от типа: „*Дяволе, излез, в името на Исус*“; „*Човече, бъди изцелен*“; „*Човече, бъди здрав*“ и т.н., тоест, практикуване от страна на вярващия на онази сила и власт, които Бог **вече** му е дал, в името на Исус.

Една от главните причини вярващите да се борят с изцелението си толкова много е понеже гледат на изцелението като на нещо, което трябва **тепърва** да се случи и затова молят Бог да им го даде. Също така, те вярват, че Бог **би могъл, евентуално** да ги изцели (ако иска, разбира се), но не и, че Той **вече** ги е изцелил на Кръста. Затова се молят **пасивно** и **чакат** Бог да се задвижи. Съответно, **ако Бог се задвижи** и ги изцели, значи изцелението е било по Божията воля. Ако, обаче, **Бог не се задвижи** и не ги изцели, значи изцелението не е било по Божията воля.

Изключително удобно извинение и бягане от отговорност да извършим нашата част, нали?

И тъй като изцелението е част от спасението - Бог ни спасява от греха ни, от демоните, от враговете, от болестите, от нас самите дори, то да се молим за изцеление и според резултата да определяме кое е било Божията воля и кое - не е, е все едно да се молим: „Господи, помогни ми да не съгрешавам“ и след това, ако наистина не съгрешаваме, да кажем: „Ееее, значи да не съгрешавах е Божията воля“, но ако продължаваме да съгрешаваме, да кажем: „Ееее, значи и да съгрешавам е Божията воля“ (Нали? Понеже ние сме се помолили на Бога да ни помогне да не съгрешаваме и сме Му прехвърлили цялата отговорност и **ако не съгрешаваме**, значи ни е помогнал и това е волята Му, но **ако съгрешаваме**, значи Той не ни е помогнал и значи и това е волята Му.

Проблемът идва от класическото разбиране на учението за Божия суверинитет, според което фактът, че Бог е Суверен означава, че **само когато** Бог реши да се намеси, **само тогава** ние ще бъдем спасени, изцелени, освободени и побеждаващи.

Това учение прави вярващите изключително пасивни и НЕ-поемащи своята отговорност да търсят Бога и да осъзнаят това, което Той **вече** им е осигурил на Кръста. Ако не поемем

своята лична отговорност да се спрем с греховете си, Бог едва ли ще ни спре от това да ги вършим. По същият начин, ако не поемем своята лична отговорност да търсим Бога и да осъзнаем онова, което Той ни е осигурил в областта на изцелението, не е невъзможно, но е малко вероятно да бъдем изцелени свръхестествено (отново - говорим за **свръхестествено** изцеление - иначе, разбира се, че човек може да бъде изцелен и чрез лекарства, билки, упражнения и така нататък, в което няма нищо лошо, но в тази книга **не** говорим за това).

„Е, Ники, ти какво искаш да кажеш сега? Че вярващите могат да победят всяка болест ли?“

Абсолютно! Точно това искам да кажа. Но, фактът, че много вярващи са болни по никакъв начин не опровергава, че вярващите могат да победят всяка болест, точно както фактът, че много вярващи продължават да съгрешават не опровергава факта, че Бог ги е спасил от греховете и че роденото от Бога не съгрешава, нали? Това, че има болни, съгрешаващи, демонично натоварени и победени в много сфери на живота си вярващи не говори за това, че **такава е Божиата воля за тях**, или че Бог **не** ги е спасил, изцелил, освободил или

осигурил всичко необходимо, за да може, **ако** те поемат отговорността си - да победят. Просто едното описва какво **би трябвало да бъде** в живота ни, а другото - **каква е жалката реалност**, която ние ще се опитаме да променим.

Когато спрем да просим от Бога и вместо това започнем да Го молим да ни отвори духовните очи, за да осъзнаем онова, което Той **вече ни е дал и осигурил като власт и авторитет** и когато започнем да **поемаме отговорност да атакуваме** онова, което атакува нас, в името на Исус (силата, властта и авторитета не са наши - те са на Бога, но Той ни ги е предоставил и поставил в нас, за да ги ползваме) и когато започнем с власт да **заповядваме на болести и демони да напускат тялото ни**, тогава ще започнем да виждаме велики неща - чудеса и знамения - да се случват в живота ни.

Нека завършим размишленията си върху този първи принцип с Ефесяни 1 глава (обърнете внимание на времената):

1 Павел, с Божията воля апостол на Исус Христос, до светиите и верните в Христос Исус, които са в Ефес:

2 Благодат и мир да бъде на вас от Бога, нашия Отец, и от Господ Исус Христос.

3 Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христос ни е благословил (**минало време** - **Бог вече го е направил за нас и няма нужда да се чудим дали е Неговата воля или не**) с всяко духовно благословение в небесните места;

4 както ни е избрал (**минало време**) в Него преди създаването на света, за да бъдем святи и без недостатък пред Него в любов;

5 като ни е предопределил (**минало време**) да Му бъдем осиновени чрез Исус Христос, по благоволението на Своята воля,

6 за похвала на славната Си благодат, с която ни е облагодетелствал (**минало време**) във Възлюбения Си,

7 в Когото имаме (**минало време**) изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат,

8 която е направил (**минало време**) да ни дава изобилно всяка мъдрост и разбиране,

9 като ни е открил (**минало време**) тайната на волята Си според благоволението, което е положил (**минало време**) в Себе Си,

10 за да се приложи, когато се изпълнят времената, *т. е.* да се събере в Христос всичко – това, което е небесно и земно;
11 в Него също така ни се пада да бъдем наследници, като **бяхме (минало време)** предопределени за *това* според намерението на *Бога*, Който действа във всичко по решението на Своята воля,
12 така че да бъдем за похвала на Неговата слава – ние, които отпреди се надявахме на Христос,
13 в Когото и вие, като чухте словото на истината, *т. е.* благовестието на нашето спасение, в Когото, като и повярвахте **(минало време)**, **бяхте** запечатани **(минало време)** с обещания Свят Дух,
14 Който е залог за нашето наследство, докато бъде изкупено притежанието на *Бога*, за да *бъдете* за похвала на Неговата слава.
15 Затова (понеже **всички е в минало време** вече осигурено) и аз, като чух за вярата ви в Господ Исус и за любовта, която *сте показали* към всички светии,
16 непрестанно благодаря на *Бога* за вас и *ви* споменавам в молитвите си,
17 дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и откровение, за да Го познаете,

18 и да просветли очите на сърцето ви, за да познаете каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното Негово наследство

19 и колко превъзходно велика е силата Му към нас, вярващите – *сила, която е според действието на Неговата могъща сила,*

20 с която подейства в Христос, когато Го възкреси от мъртвите и Го сложи да седне от дясната Си страна на небесата,

21 далече над всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се наричат, не само в този свят, но и в бъдещия.

22 И всичко покори под нозете Му и Го постави да бъде глава над всичко за църквата,

23 която е Негово тяло, *изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълва всичко във всички.*

Втори принцип

Божията воля абсолютно винаги (без изключение) е всеки новороден и изпълнен с Духа вярващ, ходещ в Божиите пътища, да бъде изцелен и да ходи в божествено здраве до секундата, в която Бог го призове във вечността

Ако не можем да приемем този принцип, изцелението винаги ще бъде въпрос на късмет за нас. Този принцип е основата на божественото изцеление, понеже ако не сме убедени 100%, че Божията воля е изцеление за нас, значи има вероятност да се окаже, че докато търсим изцелението си ние воюваме против Бога. Нали?

Ама, Ники, защо тогава има толкова много болни вярващи?

Вече отговорихме на този въпрос в предишния принцип, но тук искам да добавя, че фактът, че нещо не се случва не означава автоматически, че Божията воля е била това нещо да не се случи. Божията воля не се нагажда спрямо обстоятелствата - тоест, ако нещо се случи, значи е било Божията воля, но ако се случи обратното, значи и то е било Божията воля.

Вместо това, Божията воля е ясно изразена в Неговото слово и в живота на Исус (тоест, в писаното и в живото слово) и онези, които осъзнаят, получат откровение, разберат, схванат и решат да се съгласят и да действат според тази воля, само те ще получат със сигурност онова, което тази воля определя.

Така че, като казваме, че Божията воля е 100% изцеление за **всеки** новороден и изпълнен с Духа вярващ, ходещ в Божиите пътища, имаме предвид, че писаното Слово абсолютно потвърждава това, както и имаме предвид, че ако Исус слезе в момента на земята, пак в тяло и отиде при болен вярващ, който е новороден, изпълнен с Духа и ходещ в Божиите пътища, Той **никога** няма да каже:

Не, Моята воля е ти да си останеш болен, затова няма да те изцеля.

В четирите евангелия няма **нищо един** случай, когато човек отива при Исус с молба за изцеление и Исус му отказва. Има случаи, в които те просто **не отиваха при Него**, поради неверието си, но няма случай някой да е отишъл, да Го е помолил и Той да е казал: „**Не**“. Някои хора дори Му казваха: „**Господи, ако искаш, можеш да ме изцелиш**“ и Той

отговаряше: „**Разбира се, че искам - бъди изцелен**“.

Деяния 10:38 *Бог помаза Исус от Назарет със Святия Дух и със сила, като Исус обикаляше, вършеше добро и изцеляваше **всички** опресирани от дявола.*

Йоан казва, че ако се напишеха всички чудеса на Исус, целият свят нямаше да събере книгите. Евреи 1:3 казва, че Исус е точният образ на Отец. Колосяни 1:14-19 казва, че в Исус обитава телесно цялата пълнота на Бога.

Тогава? От какво друго доказателство за Божията воля имаме нужда? Какво искаме да кажем? Че докато беше на Земята, Исус изцеляваше **всички** (при положение, че тези всички бяха неновородени и неизпълнени с Духа), а днес същият Исус, вече възкръснал, не изцелява **почти никого**, макар, че говорим за новородени и изпълнени с Духа вярващи?

Ама, Ники, защо тогава има толкова много болни вярващи?

Защото вярващите са решили да прехвърлят цялата отговорност на Бога; да си измият ръцете с Него; да не Го търсят; да не Го

преживяват ежедневно; да не бъдат част от Божествения поток; да не се вкопават в Словото и Духа Му; да оставят Той да решава вместо тях; да търсят всякакви други методи на лечение **преди** Бога и чак когато стане **напечено**, чак когато вече се види, че нищо друго не може да ги изцели, чак тогава да отидат и да **просят** Бог да се намеси евентуално (вече пълни и с обвинение и самоосъждение, че не са Го потърсили по-рано) и накрая като не се получат нещата, да кажат, че явно не е била Божията воля да бъдат изцелени. Много е лесно така.

Представете си, че вие сте Отец и вашето дете Ви обвинява за всичко, което не се е получило, макар, че вие предварително сте му осигурили всичко, по наследство. Как ще се почувствате? Знаете ли как Отец се чувства като Му направим подобен номер? Продължава да ни обича със същата любов както преди! Уау!

И така:

Вярващ човек да каже: „*Бог не иска да ме изцели / Божията воля не е да бъда изцелен*“ е оскърбление към Бога.

Вярващ човек да каже: „*Бог може би не иска да ме изцели*“ е висша форма на съмнение спрямо Бога.

Вярващ човек да каже: „*Бог може би иска да ме изцели*“ е форма на непознаване на естеството на Бога.

Вярващ човек да каже: „*Бог може да ме изцели, ако поиска*“ е просто безсмислен факт, който не променя нищо. Естествено, че може, ако поиска, но това е условност, а не вяра.

Вярващ човек да каже: „*Божията воля е да бъда изцелен*“ пак не означава задължително, че вярващият ще бъде изцелен, понеже това твърдение не означава задължително, че вярващият ще поеме своята отговорност да ходи в Божиите пътища, да преживява Бога ежедневно, да търси принципите на изцеление, да инвестира в себе си, да се изпълва с Духа, да изговаря, прокламира, декларира, заповядва с власт, в името на Исус, всичко болестотворно и демонично да изчезва и най-вече, да предаде всичките си грижи, съмнения и страхове на Бога, като Му благодари постоянно, вместо да търси всички възможни **други**

методи на изцеление **преди** Бога и то точно поради страха, съмнението и неверието, че Божията воля е 100% изцеление за него.

Нито едно от горните твърдения **не** върши работа. Това, което би свършило работа е вярващият да бъде убеден, че Божията воля 100% е изцеление, в следствие от това, че

- го е видял в писаното Слово
- познава Бога лично като свой Отец
- познава любовта на Бога
- познава характера на Бога
- прекарва време в Божието присъствие и се променя от слава в слава, гледайки Божия образ
- гледа и следва Исус
- приема властта от Него и
- използва името Му, за да се справи с всичко демонично, вместо да използва **всичко друго плътско и естествено** и чак когато нищо от естествените методи не проработи, да се сети за Бога, когато, в повечето случаи, вече е късно и е късно **не** защото Божията воля се е променила в този момент, а защото самият вярващ вече е пропит от неверие, съмнения и разочарования, както и от осъждение и религия под

всякаква форма, заради предишните си провали.

Библейското потвърждение за този принцип идва от Римляни 4 глава, както следва:

3 Понеже какво казва Писанието: „Авраам повярва в Бога и това му се вмени за правда.“

13 Понеже обещанието към Авраам или към потомството му, че ще бъде наследник на света, не стана чрез закон, а чрез правдата от вяра.

16 Затова *наследството* е от вяра, за да бъде по благодат, така че обещанието да е осигурено за цялото потомство, не само за това, което се *обляга* на закона, но и за онова, което е от вярата на Авраам, който е отец на всички ни

17 (както е писано: „Направих те отец на много народи“) пред Бога, *на* Когото повярва, Който съживява мъртвите и повиква в действително съществуване онова, което не съществува.

18 *Авраам*, надявайки се, без да има причина за надежда, повярва, за да стане отец на много народи, според казаното: „Толкова ще бъде твоето потомство.“

19 Без да отслабне във вяра, той вземаше предвид, че тялото му е вече замъртвяло,

тъй като беше на около сто години,
вземаше предвид и мъртворостта на
Сарината утроба,

20 обаче не се усъмни относно Божието
обещание чрез неверие, а се закрепи във
вяра и отдаде слава на Бога,

21 уверен, че това, което е обещал *Бог*,
Той е силен да го изпълни.

22 Затова му се вмени за правда.

23 Това пък, че му се вмени *за правда*, не
се написа само за него,

24 но и за нас, на които ще се вменява *за
правда*, като вярваме в Този, Който е
възкресил от мъртвите Исус, нашия
Господ,

25 Който бе предаден за прегрешенията
ни и бе възкресен за оправданието ни.

Едно е да кажем: „Да, Божията воля е да бъда
изцелен“, но съвсем друго е да бъдем уверени,
убедени, сигурни, без капчица съмнение, че
Бог ***вече е промислил и осигурил изцеление***
в контекста на това, че ни е дал възкресенска
сила и власт в името на Исус, както и да
извършим своята част като търсим Бога, като
Го хвалим и издигаме, като Му благодарим и
като използваме властта и авторитета, които
Той ни е дал, срещу демони, атаки, болести и
предизвикателства. Амин!

Трети принцип

***Да преживяваме Бога ежедневно,
ежечасно, ежеминутно и ежесекундно***

От момента в който Бог сътвори цялото творение, Той го и изпълни със Себе Си. Бог се въплъти в творението.

Той е навсякъде, нали? Давид каза в Псалм 139:

Къде да отида от Твоя Дух? Или от присъствието Ти къде да побегна? Ако възляза на небето, Ти си там; ако си постеля в преизподнята, и там си Ти. Ако взема крилете на зората и се заселя в най-далечните краища на морето, и там ще ме води ръката Ти и Твоята десница ще ме държи. Ако кажа: Поне тъмнината ще ме покрие и светлината около мене ще стане на нощ, то и самата тъмнина не скрива нищо от Теб, а нощта свети като ден.

Има два неправилни подхода да преживеем Бога:

1). Да се молим: „Господи, моля Те, ела тук при мен“. Не, че това е някаква лоша молитва, особено ако е от сърце, но проблемът е, че не е толкова ефективна, понеже Бог не може да дойде при нас, тъй като вече е навсякъде, включително и при нас, нали? Тоест, тази молитва разкрива едно неразбиране на Бога и Неговото присъствие.

2). Да се молим: „Господи, чакай, идвам при Теб“ (все едно, че ние сме някъде тук, а Бог е някъде другаде, не където сме ние в момента). Той е навсякъде, така че къде точно ще отидем при Него? Или, другата подобна на нея молитва: „Господи, привлечи ме при Себе Си“. Е, как точно да го направи? Той вече е точно където сме и ние. Виждате ли как прехвърляме отговорността на Него? „Привлечи ме при Себе Си“ - все едно, че от Него зависи да свърши нашата част.

Бог като че ли иска да ни каже:

Няма нужда Аз да идвам при теб, или ти да идваш при Мен. Аз вече съм точно където си ти и ти вече си точно където Съм Аз. Просто трябва да го осъзнаеш и целенасочено, фокусирано, осъзнато, умишлено да настроиш духа, ума и тялото си на Моята честота.

Това е като радиото. Ако сме в колата и искаме да си пуснем определено радио, ние не отиваме при радиото, нито радиото идва при нас - то си е там и ние сме там, но трябва да настроим честотата. Ако излезем от колата и застанем на 1 километър от нея и пак искаме да си пуснем радиото, не се връщаме до колата, нито караме някой да премести колата до нас - вадим си телефона и настройваме станцията - радиото е винаги където сме и ние сме винаги където е и радиото. Само трябва да се настроим.

Нека ви дам два примера. Да кажем, че хвалението отпред на сцената е невероятно – водачът е чувствителен за движението на Духа, музикантите са с невероятно сърце за Бога, музиката е небесна (ангелите завиждат направо), музикантите и водачът се покланят в Божието присъствие и преживяват Бога – буквално не могат да стоят на краката си и въпреки всичко това в залата винаги ще има хора, които няма да преживеят Бога и не само, че няма да Го преживеят, а дори няма да усетят каквото и да било от божествената атмосфера, а горе на сцената е било толкова силно в същото време.

Как се получава така? Присъствието е точно тук, Бог е точно тук, но в залата има хора,

които Го преживяват и такива, които не Го преживяват. Защо? Бог ли е накарал някои да Го преживеят, а е спрял други да не Го преживеят? Абсурд да обвиним Бога в такова пристрастие!

Ами на сцената? Не сте ли присъствали на събрания, където Божието присъствие е явно на сцената и някои от музикантите и певците определено Му се наслаждават, но в същото време време, един от музикантите зяпа някъде другаде, видимо незаинтересован от всичко, което се случва. Или, всички останали яко преживяват Бога на сцената, плачат в Божието присъствие, но двама от музикантите през същото време и на същата сцена си говорят и се подсмиват на някоя шега. Нали? Как става това? Бог е там в същия момент.

Ами, става, защото докато ние сме в Божието присъствие по принцип (понеже Бог е навсякъде и винаги сме в Неговото присъствие), представете си, че докато трае хвалението, някой **реши в ума си** (във въображението си) да се пренесе в някакъв измислен свят, който той в момента създава. Например, започва да си мисли за това какво ще прави след като свърши събранието и се прибере вкъщи. Някой се принася при колата си и започва да си представя как оправя

дадена част. Друг се пренася в работата си и вече живее в понеделника, макар, че е неделя. Друг се пренася и мисли какво ще сготви за домочадието. Друг се пренася в някаква мечта - да си купи нещо, да постигне някаква цел, да стане някакъв и т.н. Така ние, в дадения момент (макар, че присъствието на Бога е точно до нас) заживяваме в образите, които умът ни твори, рисува и създава и обитаваме в една напълно нереална паралелна вселена - даже няма и да разберем кога е свършило хвалението.

Виждали ли сте хора, които са унесени в мислите си и трябва да ги сръчкате, за да се върнат в реалността? Същото е и с проповядването - винаги ще се намери някой да няма никаква идея за какво е говорил пасторът, дори да го попитаме в края на събранието, защото той изцяло го е пропуснал като е бил някъде другаде в ума си.

Начинът да преживяваме Бога по всяко време, когато поискаме (ключът е нашата собствена воля) е когато с духа, ума и тялото си присъстваме там, където присъстваме. Тоест, ако сме по време на хваление и поклонение, ако с духа си, с ума си, с думите си, с мислите си, с тялото си сме в хвалението и поклонението, ще преживеем Бога. Ако, обаче,

докато трае хвалението, с думите си ние сме в него, тоест, повтаряме каквото се пее от сцената, но в мислите си сме някъде другаде, с ума си сме на друго място, а с тялото даже не реагираме - как да стане?

Дори да не говорим за църква - ако отидат светски хора на концерт и танцуват диво заедно с изпълнителите и се радват и се забавляват - в емоциите и с тялото си, след като свърши концерта ще кажат: „*Уау, това беше мега якото изживяване*“. Но, през цялото време до тях може да е стоял човек, на същия концерт, който му е било все тая и през цялото време си е мислил какво ще прави след като свърши концерта и този човек изцяло е пропуснал да участва в концерта (той просто не е там, макар, че е там) - за него това събитие няма да означава нищичко.

Затова ключът е просто да присъстваме в момента, с духа си, душата си, емоциите си, ума си, мислите си, думите си и тялото си, а не да навлизаме в някаква измислена от нас паралелна реалност, която не съществува, понеже е изцяло плод на въображението ни. Нали? Понеже, като се приберем, може да сме си мислили по време на хвалението, че ще направим това или онова, но ако някой ни се обади може да ни промени плановете изцяло,

така че тази измислена паралелна реалност, която сме създали в ума си по време на хвалението не е реална изобщо - я стане, я не стане, но със сигурност ще ни попречи да преживеем Бога.

Ама, Ники, това какво общо има с третия принцип на изцелението?

Ами, абсолютно същото е в областта на изцелението. Човек си живее живота, радостен, весел, нормален, но в момента в който чуе някаква негативна, лоша диагноза, най-важното е как ще реши да реагира на нея (не само веднага как ще реагира, а по принцип). Ако остане в предишното си състояние на радост, не притеснение и доверие в Бога, понеже Бог е Изцелителят (освен това, диагнозата е изненада само за човека, Бог не е изненадан) и няма такава болест и диагноза, която Той да не може да изцели - ще бъде едно, но ако с ума си веднага започне да рисува нова паралелна реалност и да си представя предварително какво ще стане (преди да е станало) и заживее в тази негова въображаема мисловна паралелна реалност, поради страх, стрес, безнадёжност, паника, душевен тормоз, съмнение и неверие, не може да се предвиди какво точно ще се случи, понеже самият човек е избрал не да се довери

на Бога, а да си обрисува собствена картина, а това има голяма сила в Духа.

Именно затова споменахме при първия принцип, че след Кръста не зависи толкова от Бога дали **тепърва** ще пожелае да ни изцели (защото е ясно, че волята Му е да бъдем здрави - кой родител ще иска детето му да страда и да умира преди времето си, а ако ние, които сме зли знаем да благославяме децата си с добри неща, Божията воля ли няма да е добро за нас?), колкото зависи от това дали ще осъзнаем и използваме властта, която Бог ни е дал да гоним демони, да говорим нови езици, да хващаме змии, да полагаме ръце на болни и те да оздравяват и ако погълнем нещо смъртоносно (дали чрез храна, течност или по въздуха), то **никак** няма да ни повреди - това всичкото е собствената заповед на Исус в Марк 16 глава.

Бог е тук, точно тук - в нас, над нас, до нас, зад нас, около нас и ако ние живеем в потока на Духа, ако танцуваме танца на любовта с Него, ако дух, душа и тяло сме фокусирани в Него - винаги ще Го преживяваме, но ако живеем във вселена, която е плод на нашето въображение - първо, че Бог Го няма там (Защо Го няма? Понеже това е вселена, която **ние самите си рисуваме** - ако ние Го поставим там, само

тогава ще Го има, но ако ние не сме Го нарисували във въображението си, Него Го няма там) и второ, че Бог не е Господ там (Господ във въображението ни е това, което ние сме нарисували и решили, че ще е важно за нас, дали някой човек, или някоя манджа, или някоя кола, или някое бижу, или някой спорт, или някоя държава или каквото и да е, за което си мечтаем).

Бъдете част от потока – съзнателно, умишлено, с решението си – като включите дух (сърце), душа (ум, воля, емоции, въображение) и тяло (сила, енергия). Исус каза, че най-великата заповед е да обичаш Господа, но как? Просто да казваш, че Го обичаш ли? Просто да си мислиш, че Го обичаш ли? Не! Да Го обичаш с цялото си сърце, дух, душа, емоции, ум и сила. Амин!

3 техники, които древните мистици са използвали, за да стоят в Божия поток през цялото време:

- ✓ Осъзнаването не е същото като мисленето - човек може да мисли за дадено нещо без да го осъзнава. Осъзнаването наблюдава мисленето (мислите, които ни минават през ума), изпитва ги, преценя ги, проверява ги спрямо Словото и ги променя, ако е нужно. Осъзнаването е активен процес.
- ✓ Наблюдавайте накъде са се запътили умът и сърцето ви, на всеки 5 минути. Пазете ги, насочвайте ги обратно към Бога.
- ✓ Опитайте се да спрете да коментирате негативно всеки и всичко около вас. Повечето коментари са осъдителни под една или друга форма и правейки ги, много трудно ще успеете да видите скритото добро, истинно и красиво, докато през цялото време се опитвате да забележите, коментирате и оправите проблемните области. Освен това, докато коментирате негативно няма начин да сте в потока на Бога, понеже Бог не прави така. Ще бъдете много по-щастливи, ако просто спрете да съдите.

Четвърти принцип

***Бог не решава суверенно
кого да изцели и кого - не***

Свръхестественото изцеление не е безразборно. На нас отстрани може да ни изглежда безразборно, когато видим вярващи хора да не бъдат изцелени, а не толкова вярващи да оздравяват, но това е понеже не знаем какво се случва в сърцето на човек. Само защото на нас отстрани ни изглежда безразборно, не можем да обвиним Бога, че Той решава на случаен принцип кого да изцели, без да има връзка с каквото и да е.

*Ама, Ники, нали Бог позволява
болестите? Нали нищо не може да се
случи без Бог да го позволи?*

Не точно. Това, което Бог е позволил, още при сътворението, е хората да имат способността и силата да изграждат живота си според посоката, която те самите искат. Какво имам предвид?

Ако човек търси през цялото време Бога, хвали Го, наслаждава Му се, стои в присъствието Му, покланя Му се, пази себе си от изкушения,

храни се правилно, спортува, движи се,
внимава да не критикува другите (или да е
ядосан през цялото време), а е щастлив и
отворен към другите, Псалм 91 ни насърчава,
че

- който живее под покрива на Всевишния;
- който пребъдва под сянката на
Всемогъщия,
- който е поставил любовта си в Бога,
- който разчита и се доверява на Бога,

...дори хиляда да паднат от едната му
страна и 10 000 от другата, до него няма
да се приближи.

...Бог ще го избави от примката на ловеца
и от гибелен мор,

...няма да се страхува от нощен страх,
нито от дневна стрела, нито от мор в
тъмнината, нито от погибел по пладне,
...няма да го сполети никакво зло, нито ще
се приближи язва до шатъра му.

...Ангелите ще го пазят,

...ще побеждава лъв и змия (демони),

...Бог ще го избави, ще го послуша и ще го
насити с дълъг живот, разкривайки му
спасението, изцелението,
освобождението, протекцията,
благоденствието, целостта и пълната
победа които Бог върши.

Ако, обаче, човек си живее живота както той си знае, сеща се за Бога само в Неделя за половин-един час, през седмицата изобщо нито се моли, нито се покланя, нито хвали, нито търси Бога, постоянно е намусен, разсърден на всички и всичко, яде като прасе каквото му падне, ако стане нещо пробва всички останали методи и чак накрая се сеща за Бога, не заповядва в името на Исус, не практикува християнството си, не спортува и не се движи изобщо, освен от дивана в кухнята, към дивана в хола :-), затлъстява хронично - как точно Бог е позволил да му се случи определена болест да кажем? Ми той сам си я е навлякъл върху себе си, с живота си, с поведението си, с непазенето си, с намаляването на духовния и естествения си имунитет, с пълното безхаберие и непоемане на отговорност. Че на всичко отгоре, като го връхлети някоя болест, обвинява Бога, че я е позволил. Така е много лесно - Бог за всичко е виновен. Няма как да стане така. Нашият живот ни е даден от Бога **ние** да сме му настойници и зависи от **нас**, а **не** от Бога.

*Ама, Ники, защо точно сега ми се случи?
Аз последния месец всяка неделя ходя на
църква и през седмицата се сецам за
Бога?*

Много добре правиш **сега**, но нещата работят с натрупване. Ако с години си пренебрегвал връзката си с Бога и с години си пренебрегвал отговорността си към собственото си тяло, това, което се случва **сега** е просто последствие от годините пренебрегване на Бога и тялото ти. Ако човек постоянно тъпче тялото си с твърд алкохол, с цигарен никотин, със захар, яде само вредни храни, постоянно е ядосан на всичко и всички, ругае на воля, подава се на всеки възможен стрес, хули, обвинява и се оправдава постоянно, в продължение на 20-30-40-50 години и после се чуди защо се е случило това, след като последния месец е ходил на църква...

Или пък:

Ама, Ники, ти нали се моли за мен, защо не оздравях?

Ники **не** е магьосник. Моите ръце не са чудотворни. На **никой** ръцете не са чудотворни. Ники просто полага ръце и прибавя своята вяра към твоята, за да ти помогне, но Ники също се изгражда в тези неща, той също се бори с демоните в душата и тялото си. Молитвата не е гаранция за успех - тя не е магия.

Обикновено, когато Ники се моли, човекът (в този същият момент на молитва) усеща Божието присъствие, Божията любов, Божията сила, започва да плаче, пада на земята или каквото и там да е друго проявление (значи системата работи), но след **като човекът си тръгне**, ако се върне към всички неща, които казахме по-горе - неправилните неща – е как да стане?

Единствената гаранция за успех е ежегодно, ежемесечно, ежеседмично, ежедневно, ежечасно, ежеминутно, ежесекундно да търсим Бога и да се променяме според знанието, което имаме - да пребъдваме в Него 24/7/365 (24 часа в денонощието, 7 дена в седмицата, 365 дена в годината). Само когато сме в Него няма как дявола да ни докопа. Не се сецам за друг вариант.

Разбирате ли колко са простички нещата?
Посветете се на Бога, от днес - занаяпред, с години и ще видите как духа ви ще заздравее и няма да позволява на сатанинските атаки да ви сриват; умът ви ще заздравее и няма да позволява на неправилните мисли да ви владеят и тялото ви ще заздравее и имунитетът ви ще бъде толкова здрав, че болестите ще си заминават преди да са дошли дори. Амин!

Пети принцип

Бог върши всичко според нивото на силата, която ние сме позволили да работи в и чрез нас самите

Нека се върнем към първия принцип - вече установихме, че Бог е промислил и осигурил изцеление, като е поставил силата Си в нас. Божията сила е безгранична и ако кажем, че Той изцелява чрез силата Си (без ние да играем каквато и да е роля), ще излезе, че силата Му стига да изцели някой, но не Му стига да изцели друг (понеже не всички са изцелени), а ако кажем, че силата Му се проявява според нивото, което **ние допускаме**, тогава отговорността е наша да инвестираме в себе си и да се развиваме, за да може повече от силата Му да работи в и чрез нас. Дори за Исус се казва, че израстваше в мъдрост, ръст и благоволение, а какво остава ние да не трябва да израстваме в същите неща.

Ефесяни 3:20 *Бог, Който, според действащата в нас сила, може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим.*

Забележете, не се казва: „Според действащата Своя сила“, а „Според силата, която действа в нас“. Тоест, не е нашата сила. Ние не казваме, че ние изцеляваме - ние самите нямаме абсолютно никаква своя си сила. Казваме, че Божията сила, която е безгранична, може да бъде освободена, ограничена, или дори спряна от нас, в зависимост от това **ние** до колко я допускаме да действа (да работи) в и чрез нас.

За да бъде освободена, а не ограничена или спряна, някой трябва да търси Бога, да инвестира в себе си, да преодолее всичките си страхове, срам, неверие, съмнения и притеснения, за да може да направи необходимото, така че тази сила, която вече е в него, да бъде освободена чрез него. Нали?

Вижте контекстът на Ефесяни 3:20 (започваме от 3:14-21

*Затова прекланям коленете си пред
Отца на нашия Господ Исус Христос, от
Когото носи името си всеки род на
небесата и на земята, да ви даде, според
богатството на славата Си, да се
утвърдите (ние трябва да се утвърдим)
здраво чрез Неговия Дух във вътрешния
човек, чрез вяра да се всели Христос във*

вашиите сърца, така че, **вкоренени** (ние се вкореняваме) и **основани** (ние се основаваме) в любовта, да бъдете силни да **разберете** (ние трябва да схванем) заедно с всички светии какво е широчината и дължината, височината и дълбочината и да **познаете** (кой трябва да я познае? Ние) Христовата любов, която превъзхожда всяко знание, за да се **изпълните** (кой трябва да се изпълни? Ние) в цялата Божия пълнота.

(И вече чак когато **ние** се утвърдим, вкореним, основем, схванем, разберем и изпълним с Бога), тогава чак)... а на Този, Който, **според действащата в нас сила**, може да направи несравнимо повече, отколкото искаме или мислим, на Него да бъде слава в църквата и в Христос Исус във всички родове от века до века. Амин.

Негова е славата, **Негова** е силата, **Негова** е благодатта, **Негово** е помазанието, но **наша** отговорност е да ги **освободим**, вместо да ги **ограничим** или **спрем**.

Нека ви дам един ежедневен пример. Да кажем, че имате 500 квадратни метра обработваем двор на село.

- Има хора, които ще засадят **целия** двор и ще извадят **голяма** продукция, нали? Понеже са използвали **пълния** потенциал на двора, който си е техен.

- Има, обаче, хора, които ще засеят **половината** само и ще пожънат **два пъти по-малко** от първите, понеже не са използвали целия, а **половината** потенциал на двора, който имат, нали?

- А има и такива, които ще засеят много малка част, или никаква, понеже ги мързи, не им се обработва, страхуват се от градушки, притесняват се и какво ли още не. Те колко ще пожънат? Нищичко. Ама защо няма да пожънат нищо? Защото нямат двор ли?

По същият начин е и с Божията сила. Защото нямаме Божията сила ли не стават нещата? Не, защото не я използваме. Не че я нямаме, тя си е в нас, но каква част от нея действа в и чрез нас, това е въпросът.

Апостол Петър и апостол Йоан минават един ден покрай храма и виждат там човек, който е сакат още от раждането си, а вече е възрастен - цял живот е бил сакат и всеки ден са го носили до храма, за да проси. Силата на Бога в Петър и Йоан ли беше? Разбира се.

- Ако, обаче, Петър и Йоан се бяха притеснили, уплашили, усъмнили и просто подминали човека, щеше ли той да бъде изцелен? Не, разбира се. Защо? Защото Божията сила не беше в тях ли? Не, защото нямаше да са й позволили да работи в и чрез тях.

- Ако го бяха заговорили, но не искаха да се претрашат да се помолят за него, а просто му бяха дали милостиня под формата на пари, щеше ли той да бъде изцелен? Не, разбира се. Защо? Защото Божията сила не беше в тях ли? Не, защото нямаше да са й позволили да работи в и чрез тях.

- Ако се бяха помолили бързичко, за да не ги види някой и като видят, че нищо не се случва, си бяха тръгнали, щеше ли човекът да бъде изцелен? Не, разбира се. Защо? Защото Божията сила не беше в тях ли? Не, защото нямаше да са й позволили да работи в и чрез тях.

Какво направиха те, обаче? Петър му каза:

*Я ни погледни. Сребро и злато няма, но **това, което имам** (нали говорим за това да се утвърдим, вкореним, основем, схванем, разберем и изпълним с Бога),*

това ти давам - в името на Исус, стани и ходи!

Човекът, обаче, **не стана**. Петър и Йоан отказаха ли се? Не, Библията казва, че когато човекът не стана, те го хванаха и го вдигнаха насила и чак когато го вдигнаха и го поставиха на краката му, чак тогава нозете му се изпълниха със сила - тоест, силата на Бога, която през цялото време си беше в Петър и Йоан, се освободи чак тогава, когато те я задвижиха, а не я ограничиха или спряха.

Колко пъти ние сме се молили за някого и като не се е случвало веднага, сме се отдръпвали чрез съмнение, неверие или страх, чудейки се защо не е станало? Ето това обяснява защо не е станало, а не понеже Божията сила не е била в нас, или понеже Божията сила не е била достатъчна. Виждате ли го? Много е простичко. Ако ние се утвърдим, вкореним, основем, схванем, разберем и изпълним с Бога и не се отказваме дори когато изглежда, че нищо не се е случило, дали няма да се получи? Разбира се, че ще се получи. Амин!

Шести принцип

Правилното разбиране на покаянието

Когато говорим за спасението на душите ни - спасението от ада - спасението, което Исус осигури на Кръста - винаги го представяме като **вече завършено дело**, нали? Когато говорим с хора и се опитваме да ги убедим да приемат Бога - да се новородят - да станат вярващи, никога не казваме:

Покай се от греховете си, човече и чак след като се покаеш, тогава тепърва Бог ще реши дали да ти прости или не.

Нито казваме:

Гледай само, човече, да не изтървеш някой грях, докато се покайваш. Трябва всичко да изповядаш, че ако изтървеш някой, Бог няма как да ти прости за него специфично.

Какво ще кажете за подобно евангелизиране?

Как представяме евангелието? Като казваме:

Човече, ти си грешен и невярващ, знам, но, знаеш ли, че Исус **вече** е дошъл на Земята, преди 2000 години и **вече** е проповядвал за спасение и **вече** е умрял на кръста и **вече** е понесъл **всичките** ти грехове и **вече** е решил да ти даде дара на спасението, стига само ти да го приемеш като подарък. Какво трябва да направиш, човече? Само да Му благодариш, че **вече** е умрял за теб, и да Го приемеш в сърцето си - да промениш мисленето си за Него, да разбереш, че Той е **вече** новият ти Господ и Спасител, да изповядаш вярата си в Него. Това е. Всичко е подарък.

Не казва ли посланието към Римляните,
10:9-10

Защото ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, а с уста прави изповед и се спасява.

Не се казва да изповядаш всичките си грехове и да внимаваш да не пропуснеш някой.

Нали така? Колко е чудесно евангелието. То затова е наречено **добри новини** - това означава думата **евангелие**. В древния Рим, когато се е възкачвал нов цар на престола, глашатаите са обикаляли градовете и селата и са викали по улиците: „*Евангелион, евангелион*“ (Добри новини) и като се събере народът на площата, са оповестявали, че има нов цар. И всички хора са отвръщали: „*Да живее царят!*“ Ето това се иска: ние прогласяваме навсякъде, че има нов цар - Исус, Който дойде и **вече** понесе греховете ни, като **вече** победи сатана, като **вече** победи смъртта, като **вече** победи ада и като **вече** възкръсна и сега управлява като цар над всички, които Го приемат за свой Господ и Спасител.

1 Йоан 2:2-1 казва: Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, имаме Застъпник при Отец – Исус Христос Праведния. Той е умилостивение (изкупление) за нашите грехове и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.

- Причината да е толкова лесно човек да се спаси е понеже Исус **вече** е свършил всичко и това, което остава е човек да се смири и да Го

приеме за свой Цар, да каже: „*Да живее царят!*“ и Да посвети живота си на Него.

- Причината да е толкова лесно човек да се спаси е понеже представяме спасението като **вече извършено** дело от страна на Исус, което ние трябва да приемем като подарък. Ние не го изработваме, ние не се опитваме да го заслужим, ние дори не изреждаме всичките си грехове, понеже повечето даже не ги осъзнаваме - Той **вече** е извършил всичко това - Той го е изработил, Той го е заслужил, Той го е поел и сега ни го предлага наготово, като подарък и всичко, което трябва да кажем е: „*Благодаря Ти, Господи*“. Това е.

Покаянието не е вайкане за греховете, не е изповядване на всички лоши неща, които сме вършили, не е и плач и емоция - **покаянието е решението ни да започнем от сега нататък да следваме новия Цар, като се преместим да живеем в Неговото царство, с Неговите правила и закони, и като избягваме да се връщаме в старото, демонично царство, в което сме живяли досега.** Това е покаянието.

Гръцката дума **метаное**, преведена като **покаяние**, чак след стотици години, когато оригиналът на Библията се превежда на

Латински език, сменя значението си на **разкаяние**, тоест, някой да съжалява за грешните си избори. Но това не е точен превод и това не е идеята на хората писали Библията. Оригиналната дума **метаное** няма връзка с емоциите и колко съжаляваме за греховете си. Тя има връзка единствено със силата на свободното решение във всеки човек, да **избере** от сега нататък да следва Господа, да остави предишния си живот и да заживее нов живот, да повярва, че Исус е умрял на Кръст за нас и че е възкръснал.

И така, въпросът, който задаваме на хората, след като ги евангелизираме (след като им представим добрите новини), е:

*Искаш ли да **приемеш** Господа? Искаш ли да повярваш в това, което Той вече е направил за теб? Искаш ли да изповядаш вярата си в Него публично и искаш ли да Го следваш?*

И на ум не ни минава да представим спасението като **тепърва предстоящо** събитие, **ако Бог иска** и **евентуално**, но в областта на изцелението правим точно това, като казваме:

*Ами, моли се за изцеление и **ако** Бог реши да ти даде сила и помазание, **ако** не си много грешен, **ако** успееш да убедиш Бога **тепърва** да го направи, **може** и да стане, **евентуално**. Пак не се знае, ама има някакъв шанс.*

А всъщност в същия момент, когато Исус понасяше греховете ни, Той понесе и болестите ни, Той понесе и демоничността ни, Той понесе и сиромашията ни в дух, душа и тяло, Той понесе и безпомощността ни и Той понесе загубите ни спрямо врага ни. Едно и също нещо. Една и съща дума - **соте́рия**, означава: спасение, изцеление, освобождение, протекция, благоденствие, цялост и победа.

И така, въпросът е: Ще приемете ли изцелението си? Ще благодарите ли на Бога, че **вече** се е погрижил за вас в тази област? Ще Му се доверите ли? Ще се свържете ли с Него, така че Неговата сила да протича през тялото ви и да бъдете живи, здрави и продуктивни?

Или ще кажете:

Амиии, не знам. Не съм сигурен дали Бог ще иска да ме изцели. Той понякога изцелява, понякога не изцелява. Аз май

съм посъгребил повечко. Май си го заслужавам. Айде да не Го занимавам сега с моите дребни проблеми. Ако пък иска да си ме прибере, Той си е Бог, както си реши.

Ами, добре, както кажеш.

При спасението, обаче, никога не караме на чувства по този начин. Никога не казваме:

Абе, аз вярвам в Исус, вярвам, че Той умря на Кръста за мен, ама пък дали ме е спасил наистина? Той си решава дали да спаси някой или не. Знам ли Го какво е решил за мен? Хем се усещам спасен, хем не се чувствам спасен.

Нали? Никой не прави така. Чувствата нямат връзка с това, което Бог (а не ние) е направил. Ние само сме приели, повярвали, съгласили с това, което Той е направил и сме решили да Го следваме. Ние не сме направили нищо, нито го заслужаваме. Той е направил всичко и то преди да се родим.

По същият начин, нека кажем на тялото си:
„Тяло мое, в името на Исус, бъди свършено здраво“ и да го кажем не като папагал (тук не говорим за положителни изповеди, за мантри,

за формули и т.н.), а понеже го вярваме и сме убедени. Защо сме убедени? Защото сме свързани с Бога и защото преживяваме Бога. Какво значение имат чувствата и какво усещаме в момента? Важното е до каква степен сме достигнали до истинско и реално взаимоотношение с Бога, което да ни позволи с вяра да кажем: *„В името на Исус, демони, изчезнете; болести, изчезнете; тяло мое, бъди здраво!“*

Ако успеем да намразим болестта така, както мразим греха, ще бъдем здрави, както сме и спасени от греха. Но, ако мразим греха активно, отхвърляме го, борим се с него и с волята си решаваме да го победим чрез вяра и Божията благодат и се стремим да служим на Бога, а в същото време, когато се разболеем, прехвърляме цялата отговорност на Бога Той да реши дали да ни изцели или не. Просто си тълкуваме словото както ни падне, според ситуацията.

Нека ви предизвикам на следващото ниво. Преди да се спасите сте вършили определени грехове. Да кажем, че сте псували и кълнели хората. Спасявате се. Влюбвате се в Бога. Заобичате Го много. Искате да Му служите. Искате да Го преживявате. Искате да сте с Него. Искате Той да ви употребява. Искате да

се молите за хората, да проповядвате, да бъдете пример за останалите.

Какво ще направите? Ще кажете:

Ами, не знам Господ иска ли да премахне кълненето и псуването от мен, не иска ли? Той я го направи, я не. Не знам и аз, чудя се, дали е добре да спра с това, ама дали ще мога, дали няма да мога...?

Или ще кажете:

*Господи, толкова много Те обичам, че **решавам** от днес нататък да **не** псувам и да **не** кълна хората, понеже искам да бъда като Теб, искам да бъда пример, искам да ме използваш и **не** искам да петня името и характера Ти? Помогни ми, моля Те, да бъда толкова близко до Теб, че да мога с власт да спирам всички тези пороци и да Ти служа подобаващо?*

Нали? Ами, абсолютно същото е с изцелението. Можете ли да кажете:

Господи, помогни ми да бъда толкова близко до Теб, че с власт да казвам: Повече няма да се разболявам! Искам да бъда Твой свидетел, Господи - свидетел

на Твоята изцелителна сила, така че решавам повече да не боледувам.

Ники, какви глупости говориш? То да не зависи от теб дали ще се разболееш или не?

Опа, ето затова говорим. Значи от мен зависи дали ще съгрешавам, но от Бог зависи дали ще се разболявам. От мен зависи дали ще благоуспявам, но от Бог зависи дали ще ме пази. Така ли? Не съм съгласен.

Разбира се, че докато достигнем до това ниво на взаимоотношение с Бога, при което да можем да решим да не се разболяваме повече, може да мине време, може да имаме провали, може да трябва ежедневно, ежечасно, ежеминутно, ежесекундно да Го търсим и да Го преживяваме и да бъдем с Него и да се учим и да практикуваме, но това не променя факта и истината, че отговорността е **наша**, а не Негова, нали така?

Когато вярващ човек прехвърля цялата отговорност на Бога за собственото си неверие и изкарва Бог виновен затова, че не е спасен, изцелен, освободен, благоденстващ, опазен или побеждаващ, това е проблем.

Аз пък бих искал да ви призная, че **всяка** загуба и **всеки** провал, които някога съм имал са били **абсолютно** и **изцяло** мои, а не Божи. Освен това, стремежът ми е да се приближавам до Бога, да се скрия под Неговия покрив, да бъда под сянката Му, да Го търся, да Го хваля, издигам, величая и да Му се покланям, да развия доверието си в Него толкова много, че на дявола да му е невъзможно да атакува мен, както му е невъзможно да атакува Бога, понеже аз съм скрит в Бога. Това е цялата идея.

Не зависи от Бога **тепърва** да направи нещо, което **вече** е извършил. Зависи от нас да **приемем** чрез вяра това, което той **вече** е извършил, като се свържем с Него в духа си, в душата си, в тялото си и чрез всичката си сила. Да, може да ни отнеме време и усилия, пот, сълзи и жертви, насилване и практикуване, загуби по пътя, но аз пък искам да бъда пример за Него във всяка една от тези области и във всички останали области. Амин!

Седми принцип

Вярата работи чрез любов

Когато Исус дойде на земята и Го попитаха кои са най-важните заповеди според които човек трябва да живее, Той каза, че спазването на Божиите заповеди е много простичко:

- 1). Обичай Бога
- 2). Обичай хората

Към края на земния Си живот Той дообясни тези две заповеди като ги събра в една:
Обичай хората така, както Бог е обикнал теб.

Това е християнството. Това е вярата. Ако искаме вярата ни да работи, това е ключът.

Въпросът е, че ние използваме думата:
обичам във всякакъв контекст; например:

- *Обичам Бога*
- *Обичам пържени картопки*
- *Обичам филма „Междузвездни войни“*
- *Обичам марката БМВ*
- *Обичам да си почивам и да спя*
- *Обичам да ходя на екскурзии*
- *Обичам природата*

- Обичам адреналина
- Обичам да слушам хубава музика
- Обичам семейството си
- Обичам да готвя
- Обичам кучетата

Когато Исус говори за любов, обаче, Той не говори за начин да изразим емоционално какво **харесваме**. Неговата любов беше свързана с Неговите **действия** - какво Той извърши за нас. Библията казва:

Божият Син, Исус, ме обикна и даде живота Си за мен.

На друго място се казва:

Любовта на Отец се състои в това, че Той изпрати Своя Син, Исус, да даде живота Си за нас.

Любовта, според Божието определение, е:

Нещо, което ние **вършим** за доброто на другите; любовта е **действие** от наша страна, което ползва другите; любовта е **решение** от наша страна, да поставим другите преди себе си, без значение те как ще реагират и приемат, или дали ще бъдат благодарни за него.

Църквата в Коринт беше много интересна църква. Всички в нея пророкуваха, говореха езици, тълкуваха езици, молеха се за болни (тоест, правеха се на служители на Бога и отстрани изглеждаха като доста жива църква. Ако бяхте посетили събрание, щяхте да си кажете: Уау, тези са много гладни и жадни за Бога), но в същото време:

- един от тях спеше с тъща си.
- някои от тях се съдеха пред невярващите.
- като вземаха Господна вечеря се караха кой къде да седне и какво да яде и пие.
- прекъсваха се като служеха.
- надпреварваха се кой е по-важен.

Затова Павел им каза:

*Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка. И ако имам пророческа дарба, зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, така че и планини да премествам, а любов нямам, **нищо** не съм. И ако раздам целия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва. Любовта дълго търпи и е*

*милостива, любовта не завижда,
любовта не се превъзнася, не се гордее,
не безобразничи, не търси своето, не се
раздразнява, не държи сметка за зло, не
се радва на неправдата, а се радва
заедно с истината, винаги премълчава,
винаги вярва, винаги се надява, винаги
търпи. Любовта никога не отпада...*

С други думи, единственият начин вярата ни
никога да не се проваля е ако винаги тя е
задвижвана и мотивирана от любовта така,
както Исус разбира любовта. Казано на по-
съвременен език:

*Любовта е търпелива и внимателна. Тя
се радва, когато друг човек (освен нас)
успява. Тя поставя другите преди себе
си, понеже мисли, че другите са по-важни
от нас самите. Тя винаги търси кое е
най-добро за другите. Много е трудно ще
ядосате любовта и дори да успеете, ще
бъде съвсем за кратко, понеже тя
прощава много бързо. Тя никога не се
радва, когато друг човек страда и винаги
се радва, когато човек живее според
истинското си аз. Тя е винаги
насърчаваща и подкрепяща. Без значение
от обстоятелствата, тя винаги се
надява за най-добрият изход от*

*дадената ситуация и винаги устоява -
никога не се отказва, не спира и не
преставя да вярва.*

*Ха, добре де, Ники, кой изобщо живее по този
начин?*

Ами, само онзи, който проверява себе си
ежедневно, ежечасно и ежеминутно, дали е
във вярата. Да сме във вярата е да живеем
според Божиите заповеди, които се обединяват
в заповедта: Обичай хората така както Бог е
обикнал теб - с любов, която не е себична, не
търси изгода за себе си, поставя другите преди
себе си и е неуморна в това да вярва, да се
надява, да помага и да се бори.

И така, нека направим един бърз тест сега, за
да видим до каква степен можем да разчитаме,
че вярата ни работи:

Помислете за изминалата седмица:

1). Пред кого сте изгубили търпението си?
(Любовта дълго търпи)

2). Спрямо кого сте били неучтиви и
груби? *(Любовта е мила и внимателна)*

- 3). На чие щастие не сте успели да се зарадвате искрено, понеже сте били твърде заети да мислите единствено за своето собствено щастие? *(Любовта не завижда)*
- 4). Пред кого сте говорили само за себе си и своите си неща, вместо да изслушате тях? *(Любовта не се превъзнася)*
- 5). От кого сте си мислили, че сте по-добри? *(Любовта не се гордее)*
- 6). С кого сте се отнесли така, че да накърните достойнството им, тоест, да ги обидите, унижите или принизите? *(Любовта не безобразничи)*
- 7). Кого сте пренебрегнали, който е имал нужда от вас? *(Любовта не търси своето)*
- 8). Пред кого сте изпуснали нервите си, само защото не се е съгласил с вас? *(Любовта не се раздражнява)*
- 9). Към кого сте настроени с омраза, неприязън, пренебрежение или злоба? *(Любовта не държи сметка за зло)*

10). На кого вързахте тенекия, който е очаквал нещо от вас, но не сте го свършили? *(Любовта не се радва на неправдата)*

11). За кого сте престанали да вярвате или да се надявате, че ще се оправи? *(Любовта винаги премълчава, винаги вярва, винаги се надява и винаги търпи)*

12). Кого разочаровахте, понеже се е предполагало да бъдете насреща, а вас ви е нямало? *(Любовта винаги се радва на истината)*

Ако правим подобен тест веднъж седмично, лесно ще разбирате защо понякога или почти винаги нещата не ни се получават - няма как вярата ни да работи без любов. Ами, ако решим да проверяваме себе си ежедневно? Дали това няма да помогне по-бързо да се връщаме в правия път? Ами, ако решим да проверяваме себе си постоянно? Дали няма да живеем в Божият поток през цялото време. Ако го направим, дали ще има демонична атака или враг, които да успеят да ни съборят? Абсурд!

Осми принцип

Вярата и любовта са тясно свързани с прошката

Когато извършваме нещо, което е неморално (неправилно, грешно), ние сътворяваме истински проблем в света. Искам да видите греха по този начин. В какъв смисъл?

Представете си всеки грях като камък, който хвърляме във вода. Като хвърлим камъка във водата, той прави обръч от силния плясък, след което прави по-малки вълнички с по-голям диаметър. Ако, обаче, хвърлим 100 камъка едновременно, вълните и вълничките ще бъдат навсякъде, нали? Представете си морето като света и народите - Библията често прави тази препратка.

Когато ние таим омраза или злоба към някого; когато сме алчни и готови да разрушим взаимоотношения, за да спечелим ние самите; когато лъжем, мамим или крадем; когато всяваме раздори и разцепления; когато хулим, обиждаме или нараняваме; ако изневеряваме, ако сме пълни с похот, порнография и дори когато се хвалим с това, или сме си горди и надменни по принцип - все едно хвърляме своите камъни във водата и тези камъни

предизвикват вълни, понеже и други хора се повлияват от нас и започват да правят същото - когато ние се хвалим и тези които ни слушат им идва да се похвалят; когато ние обиждаме и на ответниците ни им идва да ни обидят; когато ние нападаме и те искат да ни нападнат и т.н.

Като сметнем, че има над 7 милиарда човека на Земята, ако всички се влияят един от друг и се надпреварват в омраза, алчност, злоба, похот, кражби, измами, раздори, хули, обиди и гордост, представяте ли си какво ще се получи? Затова виждаме войни, икономически катастрофи, предизвикани бедствия, фалити, битки, незаконни бизнеси, мафия и какво ли още не - защото някой или някои са започнали процеса и той не спира - всеки ден всеки от нас добавя своите камъни и другите го виждат и хвърлят и техните камъни и другите ги виждат и хвърлят и своите камъни и така нататък.

С други думи, грехът е съвсем реален проблем, не е просто: „А, голяма работа като послъжа малко, като пооткрадна малко, като ги понамразя малко“ и т.н. Проблем е, понеже ще повлияеш и на други. Като ги излъжеш, мислиш ли, че няма после и те да те излъжат? Като ги намразиш, мислиш ли, че те ще те

заобичат? Като изневериш, мислиш ли, че и на теб няма да изневерят? Като убиеш, мислиш ли, че няма да си отмъстят?

Така всеки допринася със своя **боклук** и накрая света се превръща в **бунище**. Виждате ли го по този начин? Виждате ли своята лична отговорност да направите света по-добро място? Ако не я виждате и ако не вие, кой ще го направи? Хората от света ли?

Какво е решението? Прощката:

- 1). Божията прошка към нас и
- 2). Нашата прошка към останалите.

Божията прошка към нас

Еврейската дума за **прощавам** е **nasa**. Тя означава **вдигам** или **нося**. Прощката не е думи – „Извинявай“, „А, добре, *прощавам ти*“. Това не е прошка. Прощката е **действие**.

Ако отидем при Бога и изсипем целия си боклук пред Него, тоест, признаем си, че сме пълни с боклуци и камъни и без Неговата намеса не можем да се променим и постоянно ще увеличаваме боклука си, затова се покаяваме, като решаваме да обърнем пътя си

с Негова помощ и Му предаваме целия си боклук (целия си товар, всичките си грижи, целия си грях, общо казано), тогава Бог ще **вдигне** и **отнесе** нашия грях (тоест, ще го прости).

Той точно това направи на Кръста - светът се беше превърнал в бунисще до степен до която Исус - най-святото и чисто същество - слезе на Земята, 3 години проповядва за любов, изцелява и освобождава всички болни без изключение, помагаше на бедните, вършеше единствено благодеяния и накрая, светът беше толкова сбъркан, че вместо да Му благодари, да Му се поклони, да Го хвали - светът реши да Го разпъне на Кръст - най-ужасната възможна смърт и Той **понесе** това (тоест, Той **прости**), като взе този грях върху Себе Си, като го попи като гъба и като го отнесе надалеч от стана и като не отвърна със същото.

Той го направи - светът беше пълен с боклук и камъните на всички постоянно правеха вълни, които произвеждаха смърт, болести, войни, робства и страх, но Исус реши да **вдигне** целия този боклук на плещите Си и да го **понесе** върху гърба Си, за да могат всички да видят какво представляват и за да може дори след 2000 години това все още да е и винаги ще бъде най-великият пример на

саможертвена любов, която вместо да наказва и проклина, решава да **понесе** греха като го опрости, давайки шанс на всеки да се покае, тоест, да си признае, че е боклук и пълен с боклуци, да потърси Божията помощ и да се новороди, като реши да ходи в новия път на благодатта и истината.

Нашата прошка към останалите

Защо пък ние да прощаваме? И можем ли и ние да **вдигнем** и **понесем** греха на другите спрямо нас? Чрез Божията помощ и благодат - да, можем.

1). Исус го направи на Кръста и ни даде пример. Когато ние се обърнем към Него и се новородим, Неговият Дух в нас извършва промяна в сърцето ни и ни прави да можем да обръщаме другата буза, да извървяваме втората миля и да даваме горната дреха, вместо да си отмъщаваме. На Кръста Исус опрости нашия дълг спрямо Него, но и дълга на останалите хора спрямо нас. Прощката освобождава невероятна радост, поради спасението и освобождението, което тя носи.

2). Исус ни каза да се молим ежедневно с Господната молитва, която включва прошка -

прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници. Всъщност, когато прощаваме, ние освобождаваме хората от дълговете им. Толкова е приятно да освободиш някого от дълга им, понеже всеки дълг тежи много. Ако всеки месец имате дълг към банката, няма ли да е чудесно някой да дойде и да понесе вашия дълг и да ви освободи от него? Няма ли да изпитате огромно облекчение, знаейки, че другия месец нямате кредит, за който да се притеснявате? Ето така прощавайте на братята и сестрите си, на роднините и близките си, на приятелите и на враговете си и изцелението ще протича към вас без никакви пречки и проблеми.

3). Матей 18:15-17 и 21-22 *„И ако съгреши брат ти спрямо теб, иди, покажи вината му между теб и него насаме. Ако те послуша, спечелил си брат си. Но ако не те послуша, вземи със себе си още един или двама и от устата на двама или трима свидетели да се потвърди всяка дума. И ако не послуша тях, кажи това на църквата; а ако не послуша и църквата, нека бъде за теб езичник и бирник... Тогава Петър се приближи и Му каза: Господи, до колко пъти, като съгреши брат ми спрямо мене, да му прощавам? До седем пъти ли? Исус му каза: Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем.“*

4). Непростителността е капан, затвор и мъчение. Човек, който не прощава, не може да обича. Който не обича, вярата му не може да работи. Такъв човек винаги ще е в заблуда, винаги във вътрешен тормоз, винаги негативно настроен, винаги в плен и робство - никога няма да е свободен. Съответно, непростителността е може би най-голямата пречка за изцелението. Затова много християни, когато дойдат за изцеление пред служителя отпред и им бъдат положени ръце, наистина усещат Божиата сила, че работи в тях, но като се приберат, болестта се връща с пълна сила. Защо? Защото те самите живеят в грях, най-вече непростителност и този грях отключва болестта отново. Вижте го съвсем ясно в 5-тата причина:

5). Прощката трябва да е от сърце, а не по задължение (ако простим само на думи, но продължаваме да разиграваме сцената в ума си и ние сме с *картечница*... и така с месеци и години - това не е прошка). Можем да заблудим хората, че сме им простили, но не можем да заблудим Бога, понеже Той вижда в сърцето. Вярата също е в сърцето и тя няма да работи без прощката, понеже е казано в Марк 11:22-26

А Исус им отговори: Имайте вяра в Бога! Истина ви казвам: Който каже на тази планина: Вдигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че онова, което казва, се сбъдва – ще му стане. Затова ви казвам: Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне. Но, когато се изправите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и вашият Отец, Който е на небесата, вашите прегрешения. Но ако вие не прощавате, то и вашият Отец, Който е на небесата, няма да прости вашите прегрешения.

Ние **първи** трябва да простим, за да се отключи изцелението и към нас.

Можете ли да видите учението на Исус за обръщането на другата буза? С други думи, не се хващай на вълната, предизвикана от камъка на другия - той е хвърлил камък и е предизвикал вълна - ти я **поеми** без да хвърляш и ти камък като му отвръщаш със същото. Не отвръщай със същото. Като те проклинат - благославяй; като те обиждат - радвай се. Така поемаш вълната от камъка, а не правиш и ти вълна.

Някой беше казал: „Ако действаме според старозаветната максима: око за око, целият свят ще ослепее“. Нека ние бъдем различни. Нека прощаваме. Нека поемаме. Нека носим слабостите на другите. Нека от сърце го правим и изцелението ни ще бъде толкова лесно.

Девети принцип

Смирението като ключ за изцелението

Новият Завет казва: „*Смирете се пред Бога и Той ще ви въздига*“. Няколко стиха преди това апостол Яков казва, че Самият Бог застава срещу горделивите, а на смирените дава благодатта Си - намесата Си. С други думи, винаги когато има гордост в нас, не дяволът, а Бог застава срещу нас, а ако искаме Бог да е на наша страна в дадена ситуация, трябва да смирим себе си.

В Старият Завет е казано абсолютно същото, с други думи. Притчи 18:12 казва:

Преди унищожението, падението и смъртта, сърцето на човек се възгордява и превъзнася, а след като се смири, идва прославяне и издигане.

За съжаление ние, вярващите, много лесно попадаме под влиянието на този демон на гордост. Понеже сме повярвали в Бога, явно сме повярвали и че сме някакси сме привилегировани, а останалите са проклети и изоставени от Бога.

Така, както има расизъм на бели спрямо тъмнокожи и обратното; както има расизъм на богати спрямо бедни и обратното; както има расизъм на мъже спрямо жени и обратното; така има и расизъм на вярващи спрямо всички останали и обратното. За да има расизъм, коренът винаги е гордост. А гордостта винаги води до падение, до провал, до унищожение.

Както изцелението не може да действа в пълнота без вяра, без любов и без прошка, то не може да действа и без смирение от наша страна.

Какво е да сме смирени? 1). Да не мислим за себе си повече от това, което сме. Давид се молеше един ден на Бога и каза: „*Господи, покажи им, че са просто човеци*“. Някои от нас си мислят, че щом сме вярващи, значи сме свръх-човеци, някакви мини богове, голямата работа. А всъщност всички имаме постоянна нужда от храна, от вода, от въздух, от сън, от слънце и от тоалетна, за да можем изобщо да оцелеем. Всички сме на едно ниво в това отношение, така че няма смисъл от гордост, че сме повече от другите - понеже не сме.

Какво е да сме смирени? 2). Да не мислим, че сме неразрушими сами по себе си. Ние самите не произвеждаме живота в себе си. Бог

е дал Духа Си в нас. В момента в който Си Го вземе, умираме веднага. Няколко секунди без въздух и сме труп.

Какво има в нас - едно сърце, което е като помпичка и което може да спре по всяко време, без предупреждение, нали?

Какво има в нас - един мозък, който е като компютър, който може да бъгне и да се прецака по всяко време, без предупреждение, нали?

Какво има в нас - една кръвоносна система, която е като въздухо и течен провод, която може да се запуши по всяко време, без предупреждение, нали?

Е, добре де, откъде идва тази гордост в нас тогава, че сме голямата работа?

Какво е да сме смирени? 3). Да не си правим планове без Бога. Пак апостол Яков пише на някои хора следното: *„Слушайте сега, вие, които казвате: Днес или утре ще отидем в еди-кой си град, ще останем там една година и ще търгуваме, и ще спечелим, когато вие не знаете какво ще бъде утре. Какво е животът ви? Защото вие сте пàра, която се явява за малко и после изчезва.“*

Фактически, всички Божии хора в Библията преминаха през вътрешните процеси на битка със самите себе си, за да достигнат до място на смирение, което да позволи на Бога да ги издигне в Духа и в естественото (онези, които не преминават през подобни процеси, никога няма да чуе за тях и вярата им, понеже вярата работи чрез любов, а за любовта трябва огромни количества смирение):

- Авраам трябваше да смири себе си и да предаде сина си на Бога, доверявайки Му се изцяло.

- Исаак трябваше да смири себе си и да се отпусне в решението на баща си, доверявайки се на Бога.

- Яков се бори с ангела, за да победи човешкия си страх и за да се довери изцяло на Бога.

- Йосиф трябваше да се довери на Бога в най-тежките си моменти на робство и затвор, отделен от семейството си.

- Самсон възвърна силата си чак след като смири себе си пред Бога.

- Давид застана пред Бога и каза: *„Кой съм аз, Господи, че да ме издигнеш поради милостта Си?“*

- Соломон смири себе си и постави Бога преди всичко и всички.

- Данаил смири себе си и служеше на 5 императора подред, дори каза на единия, че ако той не смири себе си, ще полудее, което и стана, след което Навуходоносор призна Бога за истинския цар и царството му беше възвърнато.

- Йоан Кръстител каза за Исус: *„Той трябва да расте, аз да се смалявам“*.

- Павел каза: *„Вече не аз живея, а Христос живее в мен“*.

- Най-вече за нашия Господ Исус се казва, че съблече божествеността Си и се облече в човешко тяло, като смири Себе Си и стана пример за всеки човек.

По принцип много обичам да гоня демони, да заповядвам с власт на болести, трудности и проблеми, но, в същото време, някои от най-големите изцеления в живота ми са се случвали когато просто затворя очите си и с

въображението си отида при Бога. Представям си как тичам към Него, как Го прегръщам, как буквално толкова силно Го стискам, че Той ме обгръща целия и как вземам Неговата ръка и я полагам на болното място, ако е нещо физическо, или на сърцето ми, ако е нещо емоционално, или на главата си, ако е нещо рационално.

Някакси като се скрия в Него и преживявам
Псалм 91

- да, там пише, че 1000 ще падат от едната и 10 000 от другата ни страна, но до нас няма да се приближи;
- да, там пише, че няма да се страхуваме,
- че ще гледаме падението на враговете си,
- че няма да ни сполети никакво зло,
- че няма да ударим нозете си в камък,
- че ще настъпваме лъв и змия, но...

...но, също така пише, че всичко това ще стане **само ако преди това** е изпълнено условието да **живеем** под покрива на Всевишния и да

пребъдваме под сянката на Всемогъщия;
само ако Бог е наше **прибежище** и тичаме
към Него; **само ако** уповаваме на Него и Му се
доверяваме; **само ако** сме положили любовта
си в Него и **само ако** сме познали името Му.

Така че, нека продължаваме да гоним демони,
да заповядваме с власт на болести, трудности
и проблеми, но нека и смиряваме себе си през
цялото време, за да не ни каже демонът по
някое време: „*Исус Го познавам, за Павел
знам, ама ти кой си? Исус и Павел бяха
скрити в Бога, бяха смирени, разчитаха
изцяло на Бога, а ти си дошъл да ме гониш
със своята си сила, мъдрост и способност
ли? Няма да стане*“. И всъщност да губим
битка след битка. Смирението е много важен
ключ за живот в Божията любов, благодат и
победа.

Бог каза на цар Соломон в един от най-
великите стихове в цялото Писание:

*Ако Моите хора, които се наричат с
Моего име, **смирят себе си** и се
помолят, и потърсят лицето Ми, и се
отвърнат от нечестивите си пътища,
тогава ще послушам от небето, ще
простя греха им и ще **изцеля** земята им.*

(Връзката между смирение и изцеление се вижда ясно).

Книгата Притчи казва, че наградата за **смирението** и **страха** от Господа е **богатство, слава и живот**. (Връзката между смирение и всякакви пробиви се вижда ясно - смирение се иска, а не гордост, арогантност, нахалство, корупция, измами и тем подобни).

Пророк Михей разкрива какво Бог иска от нас:

*Той ти е показал, човече, какво е доброто; и какво иска Господ от тебе: не е ли да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш **смирено** със своя Бог?* (Връзката между смирение и взаимоотношение с Бога се вижда ясно).

Матей казва, че който **смири** себе си като малко дете, той ще бъде най-големият в Небесното царство. (Връзката между смирение и издигане в Духа се вижда ясно).

И накрая, посланието към Колоссяните ни насърчава, като Божии избрани, свети и възлюбени, да се облечем в милосърдие, благод, **смирение**, кротост и дълготърпение.

Десети принцип

Правилното разбиране за сатана (дявола)

Понеже в Библията пише, че сатана е богът на този свят, князът на въздушната власт и ревящият лъв, който търси постоянно кого да погълне (противникът, изкусителят, онзи, който се преправя на ангел на светлината), някакси в ума на вярващите Бог и сатана са двете противоположни сили - доброто и злото, праведното и неправожданото, святостта и греха, славата и покварата. По този начин ние или ***много принизяваме Бога*** до нивото на сатана, или ***много издигаме сатана*** до нивото на Бога. Създаваме си впечатлението, че битката между Бог и дявола е толкова ожесточена, че все едно двама боксьори в супер тежка категория се боксират и не е ясно кой ще спечели.

Според мен това е ***огромна пречка*** в ума на вярващите, за преживяване на изцеление от каквото и да е вид. Много вярващи дори се страхуват... да не чуел дявола, прекръстват се, плюят си в пазвата, дърпат си ухото, чукат на дърво...

Защо подобно мислене е толкова вредно за вярващите? Защото когато сатана ги атакува, те си мислят, че атаката е толкова силна (понеже нали сатана е като Бог, ама лошата Му версия), че е невъзможно да победят тази атака. Дали е така, обаче?

В най-добрия случай, ако ще сравняваме сатана с някого, това няма да бъде Бог със сигурност, а ще бъде някой от добрите ангели. сатана е ангел, който се възбунтувал и се превърнал в демон. сатана е творение, Бог е творецът. Бог е сътворил вероятно милиарди ангели и сатана е просто един от тях. Ангел. Толкова. Не може да има сравнение между сатана и Бога. Не е все едно се състезават двама боксьори в тежка категория, а е все едно се състезават световният шампион в супер тежка категория и момиченце от детската градина, което е видяло боксови ръкавици на стената и е казало: „Какво е това?“ Все едно тези двамата да се бият, даже и това не е добро сравнение.

сатана е просто ангел. Това е всичко, което той е. Ако ще го сравняваме, нека го сравним с някой от другите ангели - Михаил, Гавраил или някой подобен. сатана дори и с тях не може да се сравнява, понеже те са помазани от Бога, а той разчита единствено на лъжи, измами и

нечестна игра, като тази да убеди вярващите, че е толкова силен, че е равностоен противник на Бога, изграждайки крепости в ума на вярващия. Няма как да е вярно това, обаче, понеже:

- Исус каза, че гони демоните с Божия пръст.

- Исус казваше: „Излез“ и 6000 демона (легион) излязоха на секундата. Молеха Го: „*Не ни гони в бездната. Може ли да влезем в прасетата?*“

Това на равностоен противник ли ви прилича?

- Исус казваше: „Излез и повече не се връщай“ и край - този демон вече не можеше да пристъпи в същия човек. Затова Исус каза: „*Който Човешкият Син освободи е наистина свободен*“.

- Римляни 16:20 казва, че Бог на мира ще **смачка** сатана... Ако двама се бият и единият може да **смачка** като буболечка другия, дали са равностойни? За да смачкаш нещо, то трябва да е по-малко от това с което го мачкаш, нали?

- Исус дойде да **унищожи** делата на сатана, като го върже. Може ли да са равностойни, ако единият връзва и унищожава другия? Не се казва да му разбърка плановете, да му разстрои малко царството, казва се: да го унищожи, да му смачка главата, докато сатана единствено Му наранява петата. Това равностойно ли е? Единият наранил петата, другият смачкал главата.

- Деяния 10:38 казва, че когато дяволът воюва с Исус, Исус изцеляваше **всички** угнетявани от дявола. Значи дявола угнетява 1 човек - Исус го изцелява. Дяволът угнетява 2-ри човек - Исус го изцелява и него. Дяволът угнетява 300 000 човека - Исус ги изцелява **всичките**. Това на равностойно ли ви прилича? Единият се опитва да развали 300 000 неща и в крайна сметка не успява с нито едното.

- Исус разруши силата на дявола (според 1 Йоан 3:8 и Евреи 2:14), разоръжи началствата и властите (според Колосяни 2:14-15), постави всички Свои врагове под нозете Си (според Ефесяни 1:22 и Евреи 1:13) и победи дявола във всичките му изкушения в пустинята. Това на равностойно ли ви прилича?

- В книгата Йов 1:6-7 пише: „А един ден, като дойдоха Божиите синове да се представят пред Господа, между тях дойде и сатана. И Господ каза на сатана: Откъде идваш? А сатана Му отговори: От обикаляне земята и от ходене насам-натам по нея.“ Да ви прилича това на равностойно с Бога? Той е просто един от ангелите и то от чудещите се какво да правят ангели - скита се по земята като гладен лъв и се чуди кого да нападне.

- В книгата Откровение 12:7-8 се казва: „И стана война на небесата: излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против дявола; и дявола воюва заедно със своите ангели; обаче те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето.“ сатана воюва с Михаил и губи, а дали би спечелил спрямо Бога? Вижда ли ви се равностойно това?

- Исус каза: „Видях сатана паднал като светкавица от небето“. Това вижда ли ви се равностойно?

Мисля, че е ясно, че сатана **не може изобщо** да се сравнява с Бога. Много е важно вярващият да има правилното виждане в тази

сфера. Каквато и да е атаката, тя е никаква атака за Бога. Много е важно!!!

Но, това, че сатана не може **изобщо** да се сравнява с Бога не означава, че сатана е слаб **наш противник**, нали така? Ние не сме Бог. Той може да е много по-слаб от Бога, но със сигурност е много по-силен от нас, **ако ние сме извън Бога**. И там е ключът.

Когато вярващият се опитва да се бори с демоничните сили със свои собствени сили, по човешки, по плът, рационално (логически), без да променя себе си и да ходи в Божиите пътища, без да бъде част от потока на Духа и без взаимоотношение с Бога - **вярващият няма никакъв шанс**. Ние дори не виждаме сатана, а той ни вижда. Това е като да се бориш с невидим противник. Ако имаме двама боксьори, дори единият да е доста по-добър от другия, ако другият е невидим, първият няма особено голям шанс, нали?

Затова тук трябва да направим този много важен баланс между две неща:

1) Да сме наясно, че дяволът не може изобщо да се мери на малкия пръст на Бога (те изобщо не могат да се сравняват -

Бог е всемогъщият творец, а сатана е едно от милиардите Му творения) и

2). Без Бога ние нямаме никакъв шанс срещу сатана.

Първата част от този баланс ни дава радост и увереност, понеже сме уверени, че каквото и сатана да хвърли срещу нас, Бог може да го победи, а втората част ни смирява и ни кара да опознаваме Бога все повече и да се приближаваме до Него, понеже осъзнаваме, че без Бога ние нямаме никакъв шанс срещу сатана.

Исус ни каза: *„Давам ви власт да настъпвате змии и скорпиони и власт над цялата сила на врага и **нищо** няма по **никакъв начин** да ви повреди.“*

Но, това не е безусловно обещание - зависи от нас да търсим Бога, да променяме себе си, да се смиряваме, да проверяваме себе си дали сме във вярата, да вършим всичко с мотив любов, да ходим в дарбите на Духа, да изявяваме плода на Духа и да не сме невежи относно плановете и стратегиите на дявола, да се скрием под сянката и покрива на Всемогъщия, да се влюбим в Бога и да не отпадаме от първата си любов, да ходим с

Него и да се противим на дявола и **тогава...**
тогава ... тогава чак дяволът ще бяга и от нас (всъщност той не бяга от **нас**, а от **Бог в нас**).

За съжаление много вярващи си живеят живота както хората в света и чак като им се случи нещо се сещат за Бога и казват: „Ааааа, какво се правеше сега? Какво беше казал пасторът? А, да. Дяволе, в името на Исус, махни се“ и дяволът им казва: „Исус Го знам, ама ти кой беше точно?“ И става още по-лошо за вярващия. Но, когато Павел гонеше демони, дяволът казваше: „Исус Го знам, и за Павел знам“ и излизаше. Защо? Защото Павел беше скрит в Бога и вече не Павел живееше, а Исус живееше в и чрез Павел. Амин!? Нека бъдем като Павел.

Единадесети принцип

Неразбиране на това как работят нещата в духовния свят

Какво имам предвид?

Библията ни насърчава да вярваме за изцелението си още в момента, в който сме се помолили за него, а не когато вече изцелението е дошло, нали така? В момента, в който заповядваме на болестта да изчезне и в момента, в който предадем цялата ситуация на Бога, **тогава** ни трябва вяра, за да се задвижи процесът на изцеление в тялото ни.

Евреи 11 глава казва: „*Който идва при Бога, трябва да вярва, че Бог е способен и че Бог възнагражда търсещите Го*“, нали?

Яков казва, че който идва пред Бога без вяра, да не си мисли, че ще получи нещо от Бога.

Тоест, вярата ни трябва още когато отиваме при Бога за даденото нещо. То когато изцелението вече се е проявило в материалния свят и в тялото ни, за какво ни е вяра - то вече се е проявило, нали? Вярата ни

трябва **преди да се прояви, за да се прояви**, понеже без вяра изцелението просто няма да се прояви. Разбирате ли?

Тук вярващите правят една груба грешка и тя е следната: те си мислят, че след като вече са се помолили, предали ситуацията на Бога и изгонили дявола, заповядвайки на тялото си да бъде здраво, **докато не видят резултата от изцелението си, Бог все още не се е задвижил за тяхното изцеление**. Затова, докато **чакат** Бог се задвижи, те си мислят, че трябва да продължават да казват, че са здрави, макар, че всъщност не са здрави, докато в крайна сметка успеят да накарат Бог да ги чуе и да дойде и да ги изцели. Значи, те се помолват, нищо видимо не се случва и си казват: „*Хм, аз се помолих, но Бог не ме изцели, след малко пак ще се моля*“, като идеята е, че първия път явно Бог не ги е чул, затова пак молитва... И пак, и пак, и пак, със същото отношение.

Тоест, вярата за много хора е да повтаряш, че нещо е реално (примерно: аз съм изцелен), което нещо всъщност не е реално (ти всъщност не си още изцелен), но като кажеш достатъчно пъти, че е реално (че си изцелен), някакси магически то наистина ще стане реално (ще бъдеш изцелен). Точно поради

този начин на мислене много вярващи така и не преживяват изцелението си, защото мислят, че повтарянето на това, че са изцелени достатъчен брой пъти най-накрая ще направи така, че Бог да чуе, да се сети за тях и **тепърва** да се задвижи към тях и да ги изцели - някога си в бъдещето, евентуално, ако е Неговата воля (а може и да не стане, разбира се).

И чак като стане изцелението, казват: „*Слава на Бога, аз повтарях постоянно, че съм здрав и явно беше Божията воля наистина да ме изцели и Бог ми даде вярата да бъда изцелен*“, а ако не стане, казват: „*Слава на Бога, аз повтарях постоянно, че съм здрав, но явно не е била Божията воля да ме изцели и затова Бог не ми е дал вярата да бъда изцелен и така – какво да правим, ще кретахме там по малко и каквото Бог дал*“.

Тъй като думата **изцеление** е абсолютно същата дума, която Библията използва за **спасение** и **освобождение** от греха и демоничните страсти и пороци, това е все едно вярващият да каже:

Слава на Бога, явно беше Божията воля да победя греха в живота си и вече не съм същият както преди - не мразя, не

кълна, не лъжа, не ходя по жени/мъже, не пия, не пуша, не вземам наркотици и т.н., понеже Бог ми даде вярата да бъда променен и ме спаси

но друг вярващ след това да каже:

Слава на Бога, явно пък при мен не е била Божията воля да победя греха в живота си и аз затова съм си същият както преди - продължавам да мразя, да кълна, да лъжа, да ходя по жени/мъже, да пия, да пуша, да вземам наркотици и т.н., понеже явно Бог не ми е дал вярата да бъда променен и не ме е спасил, ама иначе си ходя на църква.

Виждате ли колко е абсурдно да поставим цялата отговорност за вярата и делата си в Бога? Или пък да казваме:

Аааа, за спасението е ясно, че е Божията воля да живеем като новородени хора - свято и праведно, но за изцелението не се знае каква е Божията воля, за освободението също не се знае, а за това Бог да те опази от бедствие или Бог да те благослови финансово - там пък си е на чист късмет - той въздуха мръсен, храната - вредна, държавата -

*бедна - там вече я стане, я не стане,
Божа работа :-)*

Това **не е вяра** - нищо общо няма това с вяра!

Един ден Исус върви с учениците Си и вижда една смокиня. Прияжда Му се смокиня и като вижда, че дървото се е разлистило, тоест, че трябва вече да има смокини, решава да откъсне, но няма смокини. Съответно Исус казва на смокинята: „*Отсега нататък никоой да не яде плод от теб довека*“. Учениците чуват това и сигурно си мислят: „*Какво Му стана на нашия учител? Сигурно Го е напекло слънцето повечко*“ и забравят за това.

На другата сутрин минават пак покрай смокинята и виждат, че тя е изсъхнала от корен. Съответно всички са учудени и Петър казва (мой превод):

*Уау. Какво? Господи? Тази смокиня
наистина изсъхна. Стига бе! Как се случи
това? Вчера като Ти я прокле нищо не
стана, не се виждаше да е изсъхнала -
изглеждаше си съвсем добре дръвчето.
Как стана този номер?*

Исус тогава научи учениците Си на най-великия урок за вярата в цялото Писание, като им каза:

*„Имайте вяра в Бога!“ Или, „Имайте вярата на Бога - видът вяра, който Бог има. Истина ви казвам: Който и да е от вас, ако каже на тази планина: Вдигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че онова, което казва, се сбъдва (в момента се сбъдва) – ще стане (в даден момент). Затова ви казвам: всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че **вече сте го получили** (тоест, вярвайте, когато се молите, а не когато стане), и ще ви се сбъдне.“*

Няма по-велико учение за вярата от това. Когато Исус прокле смокинята, учениците видяха и чуха, но не вярваха изобщо. Когато смокинята наистина изсъхна, **тогава** учениците повярваха. Това не е вяра. Исус им каза: Всичко за което се молите, без изключение, стига да е част от Божието спасение, изцеление, освобождение, протекция, благоденствие, цялост и победа, вярвайте, че **вече сте го получили, докато още се молите и заповядвате**. Тук повечето вярващи отпадат.

Защо можем да вярваме по този начин?
Защото като повтаряме 1000 пъти нещо и най-накрая ще успеем да убедим Бога да се задвижи ли?

Не, защото **в секундата**, в която заповядаме на тази болест да си тръгне, на демона да изчезва, на тялото ни да бъде здраво, **в духовния свят** започват да се задвижват процеси, Божиите ангели тръгват със словото, което сме изговорили, Бог изпраща Словото Си - всичко тръгва да работи в наша полза, но понякога минава време докато изцелението се прояви (през това време ние не виждаме какво се случва в Духа, но вярваме, че неща се случват точно в този момент и се доверяваме на Бога, че Той **вече** работи усърдно, за да се прояви нашето изцеление).

През това време е нужно да имаме пълната, 100%, непоклатима, непримирима, неразрушима вяра, че Божието Слово е истина, че Бог ни обича и че Божията воля е ясна.

Един човек отиде при Исус и Му каза:
„Господи, **ако искаш**, знам, че можеш да ме изцелиш“ и Исус му отговаря (на гръцки):
„Разбира се, че искам, **бъди изцелен**“ - просто има битка в Духа и ние ще победим, ако

устоим, не се усъмним, не се отчаем, не се съмняваме, не се страхуваме и т.н.

По същият начин имаше битка в живота на Данаил. Един ден той се моли и докато още не беше свършил молитвата си, ангелът от Бога пристига с отговорът. Друг път Данаил пак се моли и ангелът дойде след 21 дена. И какво да кажем, че единият път Бог е решил да се задвижи веднага, а на другият път е решил да се задвижи след 21 дена ли? Значи единият път Бог е казал: *„Давайте бързо да отговорим на Данаил, ангели“* а другият път е казал: *„Чакайте, ангели, нека се поизмъчи малко нашия човек, да го видя колко дена ще издържи и чак тогава ще ви пратя“*. Така ли?

За съжаление, точно това казват повечето вярващи, а Библията казва, че подобен въпрос: *„Защо в първия случай Бог отговори веднага, а във втория отговори след 21 дена?“* не може изобщо да се зададе, понеже когато ангелът дойде вторият път, след 21 дена, той каза на Данаил: **„Още когато започна молитвата си, Бог ме прати с отговорът“**. Тоест, не беше проблемът при Бога, че не се е задвижил. И в двата случая, Бог изпрати отговорът **веднага – на секундата**.

Нещо повече - във всички случаи от сътворението на света, когато вярващ се е молил на Бога по Божията воля, която е ясно изявена в Библията, абсолютно всеки път, без изключение, Бог е отговарял **веднага** и ангелите са тръгвали **веднага** с отговорът.

Проблемът, обаче, е: къде са днес вярващите, които ще издържат 21 дена в пост и молитва, докато ангелът си проправя път през демоничния духовен свят, борейки се с демоните, но носейки отговора още от първата секунда на молитвата ни?

Това е проблемът. Исус дори каза, че Бог знае от какво се нуждаем дори **преди** да Му го поискаме, тоест, Бог е приготвил отговора не в секундата, в която се помолим, а **преди да се помолим** дори. Уау! Това е вяра.

Книгата Евреи казва, че вярата е бъдем твърдо уверени в неща, които не се виждат. Не се казва да сме уверени в неща, които не съществуват, докато Бог не ги задвижи - не, те си съществуват в духовния свят, но просто не се виждат и са нужни вярващи, които да виждат в духовния свят и да кажат:

Може да не се вижда, но аз съм изцелен, в името на Исус,

- защото Бог ме обича и разбира се, че
иска да ме изцели,

- защото Словото казва, че в Неговите
рани бях изцелен и че ако поискам каквото
и да е по Неговата воля, Той е верен и
истинен и мога да бъда уверен, че го
получавам,

- защото аз обичам Бога, хваля Го,
покланям Му се, издигам Го, величая Го,

- защото внимавам да ходя в Неговите
пътища и в плода на Духа, прощавам,
смирявам се, благ съм,

- защото съм решил да се доверя на Него,
а не на всеки и всичко останало,

- защото пребъдвам под сянката и покрива
Му и

- защото позволявам на силата Му да се
движи в и чрез мен. Алилуя!

Това е вяра.

Дванадесети принцип

Неверие и вяра по едно и също време?

Много вярващи казват:

Ама, Ники, аз наистина вярвах, когато се молах, но пак не оздравях.

Абсолютно ти вярвам, че си вярвал когато си се молил първоначално, но днес бих искал да разгледам факта, че не е достатъчно да вярваш еднократно – трябва да пребориш и неверието, съмненията и страховете, които ще започнат да работят **успоредно и заедно** с вярата, докато трае процесът на духовна битка, за твоето изцеление.

Какво? Неверието ми работи успоредно с вярата ми? Значи хем вярвам, хем не вярвам по едно и също време, така ли? Хем вярвам, хем се съмнявам? Хем вярвам, хем се страхувам? Абсурд.

Не само, че не е абсурд, ами точно това се случва в 100% от случаите. Ние не сме работи. Няма как единствено да вярваме. Ако беше така, ние щяхме да получаваме отговор на всяка молитва в секундата, в която сме се

помолили. Но, понеже когато се помолим, не виждаме резултата веднага, точно затова започва, **заедно с вярата ни**, да работи и неверието ни. Затова се съмняваме, затова започваме да се чудим дали нещо е станало, затова се отчайваме и т.н. Всичко това се случва заедно с вярата ни и по едно и също време и всъщност трябва да осъзнаем, че трикът за победата е точно да успеем да победим неверието, съмненията и страховете си, за да остане само вярата и битката да бъде спечелена.

Исус каза: „*Всеки, който каже на планината, вдигни се и се хвърли в морето, ако не се усъмни в сърцето си, но **повярва**, ще стане*“.

Яков каза: „*Който идва при Бога трябва да **вярва** и да **не се съмнява**, понеже иначе е като морските вълни - нагоре, надолу*“, което е напълно възможно по едно и също време, но проблемът е, че такъв човек, казва Яков, „*да не мисли, че ще получи нещо от Господа, понеже е непостоянен*“ - вяра, неверие / вяра, страх / вяра, съмнения.

Дъщерята на един началник в Израел беше болна и той отиде при Исус, вярвайки. Исус му

каза: „Идвам да я изцеля“. По пътя ги настигна човек от къщата на началника и му каза: „Дъщеря ти умря“. Естествено, началникът рухна и помисли, че ситуацията вече е безнадеждна и че не е успял да докара Исус на време. Но, Исус му каза: „Не се страхувай/съмнявай, **само вярвай**“.

Има колкото искате подобни примери, че вярата и неверието могат да работят по едно и също време и че всъщност точно това е проблемът. Може би историята, която най-добре показва това е следната:

Един баща закара сина си при учениците на Исус и разбира се, че вярваше. Той беше чул, че Исус и учениците му изцеляват хора и се беше обнадеедил. Казал си беше: „Оооо, това е супер, сега ще закарам сина ми, понеже чувам, че там стават чудеса“. Естествено, че вярва човека. Добре, обаче учениците не успяваха да изцелят сина му. Е, не е ли съвсем нормално да се разколебае бащата? Нормално е.

Затова, вторият път, когато той отива отново със сина си, този път при Исус, той вече има смесица от вяра и неверие. Хем пак е решил да пробва, което си е вяра, хем, обаче, се съмнява, защото казва на Исус: „Докарах го

при учениците *Ти и те не успяха, Господи, така че, Ти **ако можеш**, изцели го*". Това не е ли съмнение?

Исус му отговори: „Аз ли ако мога?
Естествено, че мога. Въпросът е ти дали можеш да повярваш без да се съмняваш“.

Човекът веднага каза на Исус: „**Вярвам, Господи, помогни на *неверието* ми**“.

Вярата и неверието работят едновременно във всеки един от нас. Ако осъзнаем това ще е много по-лесно да победим неверието, за да остане само вярата, вместо грубата грешка, която вярващите правят, като си мислят, че когато не успеят да получат изцелението или пробива си, това е защото **не им е стигнала вярата**.

Тоест, нивото на вярата им е трябвало да бъде на 10, а то е било само на 3 и затова не са получили изцелението си. Или, още по-лошо, нивото на вярата им е било на 9 и мааааалко не им е достигнало. Това е жестоко. Затова нека видим как продължава тази история.

Естествено, Исус изцели момчето веднага и после учениците му дойдоха при Него и казаха: „*Господи, а ние защо не успяхме да го*

изцелим?“ И Исус им отговори: „*Поради вашето неверие*“ :-).

Това бяха учениците на Исус и Той да се изкаже по този начин точно за тях... Просто и ясно. Някои български преводи абсолютно неправилно казват: „*Поради вашето **маловерие**, тоест, **малка вяра***“, но това няма как да е правилен превод, понеже в същото изречение Исус казва: „*Поради вашето **неверие**, понеже **ако имахте вяра колкото синапено семенце**, тоест, **ако имахте и най-малката възможна вяра**, но в същото време да нямате и неверие, щяхте да кажете на тая планина да се премести и тя щеше да ви послуша*“. Препратката е към Марк 11 глава, където планината ще се премести само ако повярваме в сърцето си и **не се усъмним**, тоест идеята е: „*ако имахте и най-малката възможна вяра, но в същото време да нямате и неверие*.“

Значи, няма нужда от голяма вяра. Има нужда от това да **нямаме неверие** по същото време в което имаме вяра, защото това е шизофренично - хем вярваме на Бога и Му се доверяваме, хем не Му вярваме и се страхуваме и се съмняваме. Е, как да стане? Разбирате ли?

Какво правят вярващите обикновено, когато ги нападне някоя болест? Да кажем, че се появи някъде някаква пъпчица, която не изглежда просто като пъпка. Първоначално си казват: *„Ще вярвам на Бога. Пъпка, я изчезвай, в името на Исус. Ти не си по-силна от Бога“*. Да кажем, че точно в този момент те са пълни с вяра.

В следващият момент, обаче, решават да проверят в Гугъл какво представлява тази пъпка и естествено, познайте какво ще пише там: *„Пъпки като тази могат да означават, че имате рак. Незабавно потърсете лекарска помощ“*. Айде кажете ми сега, ако вярващият прочете подобно нещо, след като е изгонил пъпката, дали няма да се напълни с неверие и съмнения?

Или, ако след като се е помолил вярващият с вяра отиде на лекар и докторът му каже: *„Човек, положението ти изобщо не е добро“*, дали вярващият ще каже: *„Докторе, не си прав?“* Или заедно с вярата му ще се настани и едно добро количество неверие, съмнения и страх? Как мислите?

Добре де, Ники, как да го махна това неверие?

Много благодаря, че попитахте. Нека продължим с историята.

Когато учениците попитаха Исус защо те не успяха да изцелят момчето и Исус им каза, че е поради неверието им, Той допълни: *„Този род не излиза освен с пост и молитва“*.

Сега, много проповеди са изговорени за това, че имало видове болести и демони, които не излизат освен с пост и молитва. Този род, в смисъл този род демон. Това, обаче, няма как да е така.

Исус изобщо не говореше за този род демон, понеже няма такъв демон, който да го гоним в името на Исус, чрез кръвта на Исус, чрез вяра, чрез Божията власт, която Той ни е дал да гоним демони и да полагаме ръце на болни и демонът да **не** излезе, обаче решаваме да не ядем един ден и изведнъж демонът казва: *„Ами, добре, щом ти пропусна 3 яденета днес, ще изляза, какво да правя?“* Нали?

За какъв род става дума тогава? Исус каза: *„Поради вашето **неверие** не можахте да изцелите момчето, а този род **неверие** не излиза, освен с молитва и пост.“*

С други думи, за да достигнем до място, в което вярата ни, колкото и малка да е, дори колкото синапено зрънце, да не е примесена с неверие, съмнение и страх, ще е нужно да се отделим за Бога, ще е нужно да се посветим, да постим, да търсим Бога, да Го преживяваме, да стоим в Неговото Присъствие, под Неговия покрив, под Неговата сянка... Само когато пребъдваме (тоест, постоянно сме в Него), няма как неверието, съмненията и страховете да победят, но, ако след молитва на вяра сме започнали да слушаме Гугъл, лекари, познати, които са преживяли ужасни неща, няма начин неверието, съмненията и страховете, които се загнездят в нас да не спрат потока на вярата и процесът на изцеление.

Това е! **Не е нужна голяма вяра. Нужно е липса на неверие.** Нужно е да преборим неверието, съмненията и страховете си, за да може вярата ни да бъде пречистена, колкото и малка да е тя - и най-малката вяра ще ни стигне да победим, стига да се справим с неверието, съмненията и страховете, които работят заедно с тази вяра.

Тринадесети принцип

Дух и ум, срещу емоции и въображение

Повечето поучения правят разграничение между духа и ума, като духът е където е силата, славата, вярата, положителното, доброто, докато умът е което пречи, което трябва да се обновява, което спира вярата ни и т.н.

Тоест, казваме: В и чрез духа си аз вярвам в Бога и в Неговата сила за спасение, изцеление, промяна, благоденствие, протекция и победа, но в ума си се съмнявам, не вярвам и се отказвам.

Това може да бъде принципно вярно - има такова разделение между духа и ума, но само и единствено за бебетата християни, които са отскоро във вярата или които никога не са правили опит да обновят ума си.

Но, за човек, който е от 10-20-30-40 години във вярата и който чете Божието Слово, който се моли, който търси Бога и който обновява ума си спрямо това, което чува, няма как това да е вярно, защото умът на такъв човек няма да работи срещу духа му.

Ето пример: моля се за себе си или за някого, за изцеление. Разбира се, че духът ми се моли с вяра, но и в ума си аз съм убеден 100%, че Бог обича човека, за когото се моля; убеден съм 100%, че Бог иска да го изцели; убеден съм 100%, че човекът вече е изцелен, понеже на Кръста Исус понесе неговите болести; убеден съм 100%, че Божията воля за него е съвършено здраве, тоест, **умът ми работи заедно с духа ми**, а не против него.

Ако умът ми работеше против духа ми, аз щях да се моля и докато се моля, да си мисля с ума си:

Ама, чакай сега, дали наистина Бог иска да го изцели? Дали изобщо Бог съществува? А дали Исус е умрял на Кръста точно за неговите или нейните болести? А дали е Божията воля със сигурност?

Но, аз не се чудя изобщо по тези въпроси, нито си ги задавам, понеже с ума си знам 100%, че е Божията воля, че Бог обича човека, че Бог иска, че Бог може, че Бог върши чудеса и знамения, че Бог изцелява и днес, че Исус е умрял за човека, че той вече е изцелен и т.н. Няма съмнение в мен, тоест, **умът ми е в пълно съгласие с духа ми**.

Тогава, какво ми пречи? След като духът ми и умът ми са в съгласие и работят заедно, какъв е проблемът с вярата ми?

Проблемът е, че **духът и умът** ми воюват срещу **емоциите и въображението** ми.

Значи, да обобщя, преди да продължа:

Пример: идва някой да се моля за него. Аз започвам, като се концентрирам в духа и ума си, за да освободя вярата си за изцеление. Заповядвам, прокламирам, пророкувам, гоня демони, говоря на тялото и т.н. В почти всички случаи веднага след молитвата човекът усеща Божията сила, става му топло, трепери под славата на Бога, усеща подобрение и т.н., което означава, че молитвата наистина е с вяра и действия.

Да, обаче минава един ден и аз питам: *„Как е този човек, за когото се молих вчера?“* Казват ми: *„Ами, вчера беше много добре, ама днес е дори още по-зле откакто преди да дойде на събранието. Нещата се влошават“*.

Сега е моментът, в който моите **емоции** (страх, тревога, притеснение, паника) започват да ме атакуват. В духа и ума си аз все още съм убеден, че Бог обича човека, че Исус е умрял

на Кръста за него, че в раните на Исус той беше изцелен, че Божията воля е съвършено здраве и т.н. - абсолютно нищичко не се е променило в убеждението ми, тоест, духът ми и умът ми все още са на едно мнение, но емоциите ми са ударени, понеже не съм видял резултата, който съм искал.

След този удар на емоциите ми, започва да работи и **въображението** ми, с негативни картини. Започвам във въображението си да виждам този човек в ковчег, виждам се как трябва да говоря на погребението му, виждам как хората си мърморят: „Уф, нали уж Ники се моли за него, нали уж Ники има вяра, нали уж....“ и т.н. и във въображението ми започва цял филм как след този провал вече никой не иска да се моля за него, как църквата се разпада, как аз умирам в нищета, забравен от Бога и от хората и как никой повече никога не си спомня за мен.

Сега вече въображението ми и паниката в емоциите ми започват да воюват срещу духа и убеждението в ума ми и да ме карат да започна да се моля отново, но този път със страх, паника и притеснение и тогава вече аз сам разрушавам предишните си молитви, които бяха с вяра и убеждение както в духа, така и в ума ми, но вече са изпълнени със

страх, притеснение, съмнения, неверия, паника и негативни картини във въображението ми.

За един зрял християнин това е истинската битка - духът и умът, които са в съгласие, воюват срещу емоциите и въображението, които са повлияни от външни фактори.

Това е много важно да се разбере: Когато християнинът е зрял и е обновявал ума си, той е достигнал до единство на дух и ум, тоест, **вътрешно** неговото убеждение е божествено; той е изпълнил Римляни 12 глава, където сме насърчени да не се съобразяваме с този свят, но да се преобразяваме чрез обновяването на ума си, за да познаем Божията воля. Е, ние сме познали Божията воля с ума си - тя е изцеление, спасение, освобождение, протекция, благоденствие, победа, цялост и богоугодна промяна - теоза, но **външно**, чрез ситуации и обстоятелства, чрез липса на резултати, сатана ни подшушва неща, сатана дразни емоциите ни, сатана работи във и чрез въображението ни, за да ни поставя картини, мисли, както при Исус в пустинята:

Виж (въображение) тези камъни, направи ги хлябове; виж тази височина, скочи и Бог ще изпрати ангели да Те хванат; виж

този свят, целият е мой и аз ще Ти го дам, ако ми се поклониш.

Въображението и емоциите ни биват използвани от сатана и от **външни** фактори, за да атакуват силата на духа ни и убежденията на ума ни. Това е **външна** атака, така че не казвайте: „Ами, аз в духа си съм здрав, ама този пуст мой ум“. Не, умът ти си е много добре и е в съгласие с духа ти, но сатана използва емоциите и въображението ти, за да те атакува с напълно нелогични неща. След като си се молил с вяра, няма логика да се страхуваш, да се тревожиш, да си представяш ковчези, погребения и т.н.

Разбирате ли къде е истинската битка? Какво трябва да направим? След като сме се молили с вяра в духа и ума си, когато дойдат негативни въображения или емоции, просто трябва да ги контра-атакуваме като кажем на глас:

Не, дяволе, това няма да се случи. Аз се моля с вяра в духа и ума си, така че изчезни, в името на Господ Исус Христос. В раните на Исус аз бях изцелен. Никой няма да умира и аз няма да позволя на страха и паниката да ме завладеят. Моята вяра е в Бога, а не в емоциите и въображението ми. Амин!

Заклучение

Ами, вече **знаете предостатъчно за изцелението**, но това, че го знаем няма да ни помогне, ако не го и **приложим**.

Първи принцип: *Много преди който и от нас да се разболе, Бог вече е промислил и осигурил изцеление за нас - вярващите*

Втори принцип: Божията воля абсолютно винаги (без изключение) е всеки новороден и изпълнен с Духа вярващ, ходещ в Божиите пътища, да бъде изцелен и да ходи в божествено здраве до секундата, в която Бог го призове във вечността

Трети принцип: Да преживяваме Бога ежедневно, ежечасно, ежеминутно и ежесекундно

Четвърти принцип: Бог не решава суверенно кого да изцели и кого - не

Пети принцип: Бог върши всичко според нивото на силата, която ние сме позволили да работи в и чрез нас самите

Шести принцип: Правилно разбиране на покаянието

Седми принцип: Вярата работи чрез любов

Осми принцип: Вярата и любовта са тясно свързани с прошката

Девети принцип: Смирението е ключ за изцелението

Десети принцип: Правилно разбиране за сатана (дявола).

Единадесети принцип: Неразбиране на това как работят нещата в духовния свят

Дванадесети принцип: Неверие и вяра по едно и също време?

Тринадесети принцип: Дух и ум, срещу емоции и въображение

Бог да ви благослови!